

ADVENT SZEMLE

2021. AUGUSZTUS: VEGYETEK SZENTLEKET! +
KREATIVITÁS ÉS INNOVÁCIÓ + DISSZIDENS VERSUS
REFORMÁTOR + A SZOLGÁLAT A PROFITALL SZEMBEN +
HELYÉNVÁLÓ KIVÉGZÉSEK? + BIZTONSÁGBAN A MENNY
FELÉ + ELÉG VOLT... FORDULJATOK VISSZA! + AZ ISTENI
ÍTÉLET + AZ IHLETÉS TEOLÓGIÁJÁNAK DILEMMÁI

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓÍRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVETELÉT VÁRÓKNAK

Kreativitás és innováció

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsóítsuk határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

Ellen G. White, a könyv szerzője, mindössze tizenhét éves volt, amikor elkezdte szolgálatát. Már gyermek- és ifjúkora során harcba szállt a sötétség erőivel, és megtapasztalta a győzelmet Krisztusban...

E könyv értékes tanácsokat tartalmaz, amelyeket a mai ifjúságnak felbecsülhetetlen lelki örökségként követnie kell...

Reménykedünk abban, hogy e kötet iránti érdeklődésünk elvezeti majd ifjainkat a Prófétaság Lelke maradék egyházhoz intézett üzeneteinek mélyreható tanulmányozásához.

M. E. Kern,
*a Generál Konferencia Önkéntes
Missziószolgálat Osztályának titkára.*

Érdeklődjön a Sola Scriptura könyvesboltokban vagy a gyülekezete irodalomfelelősénél.

2021. AUGUSZTUS. A Romániai Hetednapi Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja.
Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Loránd; Főszerkesztő Teodor Huțanu; A magyar kiadás koordinátora Szász Ernő; Tanácsadók Aurel Neațu, Georgel Pirlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, Viorel Răducan, Ioșif Pașca, Gabriel Ban; Különleges munkatársak Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Florian Ristea, Marius Andrei; Fordította Bartha Sándor; Szerkesztő Zakariás Loránd; Tördelés László-Varga Zoltán; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107; Tel. 0756-059330; E-mail zakariaslorand@yahoo.fr; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Viața și Sănătate, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 0020, Fax 021/323 0040
ISSN 1842 - 3361

VEGYETEK SZENTLELKET!

Tanítói szolgálata alatt az Úr Jézus több nagy témát osztott meg hallgatóival. Sokat beszélt az Atyáról, a bűnösök iránt gyakorolt szeretetből fakadó kegyelméről. Példázatai által Isten országa alapelveit mutatta be, és vágyat ébresztett az emberekben az örökkévalóság után. Küldetéséről ezt vallotta: „Az embernek Fia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett” (Lk 19:10).

Kereszthalála előtt mind többet beszélt a Szentlélekről, s ígéretet tett a Vigasztaló eljövételével kapcsolatosan. A feltámadás utáni első találkozáskor, amikor a tanítványokat zárt ajtók mögött találta, megerősítette küldetésüket – „Amiként engem küldött az Atya, én is akképpen küldelek titeket” –, majd rájuk lehelt és ezt mondta: „Vegyetek Szentlelket!” Ez a felemelő alkalom a János 14:16–18 és 16:7–15-ben feljegyzett ígéret megelőlegező, részleges teljesítését jelentette, s majd ötven nappal később sor került a Szentlélek bőséges kiadására (ApCsel 2. rész).

A feltámadás estéjén történtek a Pünkösöd előízét jelentették: „Az, hogy Jézus a tanítványokra lehelve felkínálta a Szentlelket és az Ő békességét, néhány cseppet jelentett a pünkösdi bőséges eső kiadása előtt” (E. G. White: *Profétaság Lelke*, 3. köt., 243. o.).

„Mielőtt a tanítványok be tudták volna tölteni hivatásukat az egyházban, Krisztusnak adnia kellett az Ő Lelkét.” (E. G. White: *Jézus élete*, 709. o.)

Vegyetek Szentlelket! A Lélek senkit sem vesz birtokába az illető akarata nélkül. A laodiceai tanítványok zárt ajtaja előtt várakozó Jézus megismétli a felajánlást:

**„AZT TANÁCSOLOM NEKED, HOGY VÉGY TŐLEM...
SZEMGYÓGYÍTÓ ÍRRAL KEND MEG A TE SZEMEIDET, HOGY LÁSS”
(JELENÉSEK 3:18).**

Az ár: lemondás és az ajánlat ingyenes elfogadása. A Szentlelket várni, akarni, kérni és elfogadni kell:

**„AD A TI MENNYEI ATYÁTOK SZENTLELKET AZOKNAK, AKIK TŐLE KÉRIK”
(LUKÁCS 11:13 U.R.).**

Miért van szükségünk sürgősen a Szentlélek jelenlétére?

A Szentlélek munkája nélkül elveszítjük az örökkévalóságot: „Nem megy be abba semmi tisztátalan”; „Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába” (Jel 21:27; Jn 3:5).

A Szentlélek tanít meg Jézus helyes követésére (Jn 14:26). Nélküle lehetetlen a küldetést teljesíteni, mert Isten Lelkének jelenléte nélkül egyetlen ember szívét sem érinthetjük meg, egyetlen bűnöst sem menthetünk meg Krisztusnak.

„A Szentlélek a lelki élet lehelete a lélekben. A Lélekben való részesedés a Krisztus életében való részesedést jelenti. A Szentlélek átítatja elfogadját Krisztus tulajdonságaival. Csak azok, akiket Isten ily módon oktatott, akik megismerték a Szentléleknek a belső emberre gyakorolt hatását; akikben megnyilvánul a Krisztuséhoz hasonló jellem, állhatnak ki az emberek képviselőjeként, hogy szolgáljanak az egyház meghatalmazásában” (E. G. White: *Jézus élete*, 709. o.).

„Vajon vettetek-e Szentlelket”? – hangzik az önvizsgálatra készítő, sürgős választ váró mennyei kérdés (ApCsel 19:2). Mi a válaszod? ■

Szász Ernő, lelkipásztor, az Élet és Egészség Kiadó magyar szerkesztőségének koordinátora

TARTALOM

3 Vezércikk
Szász Ernő
Vegyetek Szentlelket!

4 Oktatás
Emanuel Sălăgean
Évzáró ünnepség
a cernicai adventista egyetemen

7 Misszió
Balla Loránd
Kreativitás és innováció

10 Elmélkedés
Erwin Kestner
Disszidens versus reformátor

14 Adventus Egyetem
Emanuel Sălăgean
Az adventista oktatásra vonatkozó
jelenvaló igazság:
A szolgálat a profittal szemben (I)

16 Hitvédelem
dr. Ștefan Radu
Helyénvaló kivégzések?

18 Elmélkedés
Gabriel Dincă
Biztonságban a menny felé

20 Nyugovóra tért

21 Egészség
Peter N. Landless
Zeno L. Charles-Marcel
A szívbetegségek: kell-e aggódnunk?

22 Elmélkedés
dr. Traian Aldea
Elég volt... forduljatok vissza!

24 Hitelvek
Emilian Niculescu
Az isteni ítélet,
ahogy a Szentírás bemutatja azt (IV):
Jézus Krisztus, a Bíró

27 Teológia
Florin Lăiu
Az ihletés teológiájának dilemmái (I)

31 Gyermekoldala
Alina Chirileanu

ÉVZÁRÓ ÜNNEPSÉG A CERNICAI ADVENTISTA EGYETEMEN

Június 13-án vasárnap került sor az Adventus Egyetem és a „Dr. Luca” Egészségügyi Posztliceum 2020-as és 2021-es tanéve végzőseinek évzáró ünnepségére. A végzős nemzedék jelmondatát – „E mostani időért...” – Eszter 4:14 verse ihlette. Azért kellett két záróünnepséget tartani két különböző végzős nemzedék számára, mert tavaly

a koronavírus járvány miatt nem szervezhettünk évzárót. Az idei eseményen jelen voltak a Romániai Unió képviselői, tanárok, diákok, szülők és meghívottak.

A záróünnepély általában az egyetemi év utolsó nyilvános eseménye, amikor a hála és az értékelés szavai hangzanak el a tanárok és a szülők felé, de különösen Isten iránt

fejezzük ki a hálánkat, hiszen Tőle jön a bölcsesség, az egészség, az erő, és Tőle kapjuk a tanulásban való fejlődés lehetőségeit is. Ennek tudható be, hogy felszólalásaikban a diákok és a tanárok köszönettel adóztak azok iránt, akik lehetővé tették ismeretben való gazdagodásukat és a lelki tapasztalatok megszerzését.

„Az évváró egyfajta aratás: learatjuk azt, amit az évek során elvetettünk. Ez történik intézményi, de főleg személyes szinten, hiszen az egyetem olyan lesz, amilyen személyes döntéseket hoznak meg a diákok és a tanárok. Az évváró továbbá friss lélegzetvétel, önbizalommal való feltöltődés, amely újabb feladatok elé állít. Kedves diákok, tanulmányaitok befejeztével fordítsátok elszájtított ismereteiket a körülöttetek levő világ jóra változtatására. Kedves szülők, köszönjük gyermekeiknek nyújtott támogatásukat és belénk vetett bizalmukat! Szívünk teljes hálájával fordulunk a Jó Istenhez!”

dr. Laurențiu Moț, egyetemi rektor

„Személyes köszönetet mondok az Adventus Egyetemnek az értünk tett erőfeszítésekért, hogy a rendelkezésünkre állt, és kedves volt hozzánk. Köszönjük a tanácsokat és az ismereteket, mint ahogy a kedves és kellemes beszélgetéseket is. Köszönetet mondunk a szülőknek, testvéreknek, testvérnőeknek és barátoknak, hogy támogattak a nehéz pillanatokban, gyöngéd szavakat szoltak hozzánk, és időt szakítottak a támogatásunkra. Hálát adunk Istennek az évfolyamtársakért, akikkel barátságokat kötöttünk, és akikkel megoszthattuk örömeinket. Kiváltság volt megismerkedni és együtt tölteni ezt a három évet. Köszönjük, Adventus Egyetem, a diákevek csodálatos perceit, a mosolyokat és a szívünkbe vésődött emlékeket!”

Anamaria Toader – végzős, szociális gondozó szak

„Gondolataim most az évfolyamtársaim felé irányulnak, akiknek szeretnék gratulálni azért a munkáért, amelynek a gyümölcsei már most kezdenek megmutatkozni. Őszinte szívből gratulálok nektek, és azt kívánom, hogy Isten legyen mindenben mellettetek. Ezekben a fontos pillanatokban gondolok a szülőkre is, akiknek hálásak vagyunk, hiszen nélkülük nem lehetnénk itt. Köszönöm az érzelmi és anyagi támogatásukat, de különösen azt, hogy nagyon sokat imádkoztak értünk. Meg kell említenem a tanárokat és az egyetem alkalmazottait is, akiknek megköszönöm, hogy ihletet adtak, hittek bennünk, és igazi hozzájárulást tettek bizonyosságot az

órákon, de akkor is, amikor próbáltak közelebb vezetni bennünket Istenhez, vagy elbeszélgettek velünk. Ez az esemény nem jöhetett volna létre Isten nélkül. Így hát köszönjük meg Istennek azt, hogy csodálatos módon vezért mindaddig, és azt is, hogy a továbbiakban is vezetni fog.”

Gabriel Nicolae – végzős, pasztorál teológia szak

„A tanulmányaim elején félve léptem be az egyetemre, ugyanakkor reménység és lelkesedés is volt bennem, mert bíztam az előttem álló új útban. A három egyetemi év azonban túl hamar elszűnt. Mintha csak a tegnapi kezdők volnánk, hogy hol vannak az osztálytermek, hol van az amfiteátrum, a könyvtár vagy az informatikai laboratórium, és íme, ma már végzősökként kezdetünk bele egy új szakmába. Nem felejtjük el a tanárok odaadását, akik igyekeztek értékes ismereteket átadni, mint ahogy nem felejtjük el a kóruspróbákat, vagy a társaink okozta meglepetéseket életünk különleges pillanataiban, de az áhítatokat, valamint a diákevek alatt szerzett csodálatos tapasztalatokat sem. Ezeknek a kellemes emlékeknek köszönhetően érezhettük otthonunknak ezt az egyetemet, ahol minden egyes múlt nappal egyre szebbnek és megnyugtatóbbnak tűnt minden. Amikor majd a tanulással kapcsolatos emlékek elhalványulnak, többé nem félevekben és években fogjuk számlálni az időt, hanem életre szóló barátságokban olyan társakkal, akik az ország különböző tájairól vagy akár külföldről érkeztek. Köszönetet mondok mindazoknak, akik valamilyen módon hozzájárultak ahhoz, hogy eljussunk életünk e fontos pillanatához. Hálásak vagyunk Istennek, a szüleinknek és a családjainknak, a társainknak, közeli és távoli barátainknak.”

Naomi Lupu – végzős, tanító- és óvónőképző szak

„Számomra az Adventus Egyetemen töltött idő nem csupán egészségügyi ismeretek elsajátítását jelentette, hanem önmagam megismerését, személyes fejlődést, Istenhez való közeledést és új barátságokat is. Mindezt a sajtáságosan keresztény környezet nyújtotta különböző tevékenységek tették lehetővé. Éppen ezért szeretném megköszönni mindenekelőtt Istennek azt, hogy ide irányított, és a tanulmányaim befejezéséig vezette lépteimet. Továbbá köszönetet mondok a szüleimnek, akik az elmúlt időszakban támogattak és segítettek. Végül pedig hálát fejezem ki a tanároknak, pedagógusoknak és alkalmazottaknak azért, hogy mindent megtettek egy a képzsünket elősegítő megfelelő környezet kialakítása

érdekében. Most pedig, az új út kezdetén azt kívánom a társaimnak és a jövődöbeli végzősöknek, hogy szociális gondozói hivatásuknak tegyenek eleget jósággal, tisztelettel és embertársaik iránti odaadással. Mindenekfelett azért imádkozom Istenhez, hogy segítse meg őket, hogy az Ő jellemét tükrözzék, és szakmai tevékenységük során Isten megígért áldását árasszák az emberek számára.”

Simona Heinerich – végzős,
„Dr. Luca” Egészségügyi Posztliceum

„Abban az előjogban volt részem, hogy egy olyan osztályt igazgathattam, amelyet Cernica környékéről származó ifjak alkottak, de voltak diákjaink Belgiumból, Olaszországból és Németországból is. A különbségek és az eltérő érdeklődési területek ellenére az emberszeretet és a jó cselekedetek iránti vágy egyesítette őket. Az évek során harmonikusan ötvözték a fiatalság örömeit, az ismeret iránti csodálatot és az egészségügyi ápoló felelőssége megkövetelte komolyságot. Valamennyien kitűntek lelkesedésükkel, tudásvágyukkal és szolgálatkészségükkel. Ha három évvel ezelőtt, amikor először olvastam névsort, a naplóban minden név mellé a csodálkozás jelét rajzoltam, ma, amikor utoljára olvastam fel a neveket, minden név mellé a csodálat jelét helyeztem el! Minden végzősnek gratulálok. Köszönöm a szülőknek, hogy bíztak bennünk, és végtelenül halás maradok Istennek az

áldásért, hogy egy ilyen végzős nemzedékkel áldott meg, akiket egyaránt foglalkoztat a test és a lélek meggyógyítása”.

Ramona Costea, orvosasszisztens,
betegápolás tanár,
„Dr. Luca” Egészségügyi Posztliceum

Az idei tanévzáró ünnepség már történelem, és gondolataink a szeptember 27-ei tanévkezdésen időznek. Addig azonban mindazok, akik szeretnék a cernicai adventista egyetemen különleges oktatási tapasztalatban részesülni, feliratkozhatnak az Adventus Egyetem és a „Dr. Luca” Egészségügyi Posztliceum által kiírt őszi felvételi vizsgákra. Bővebb tájékoztatást a www.uadventus.ro/admitere honlapon találhatnak. ■

Emanuel Sălăgean, lelképásztor,
az Adventus Egyetem kommunikációs és
hivatalos kapcsolatokért felelős
igazgatója

KREATIVITÁS ÉS INNOVÁCIÓ

A kreativitás teszi képessé az embert új, alternatív ötletek, megoldások és lehetőségek megvalósítására a lehető legeredetibb módon. A kreativitás az a képesség, amellyel megvalósítható az előreláthatatlan, az eredeti, az egyedi. A kreativitásnak ugyanakkor kifejezőnek, elragadóknak és leleményesnek kell lennie. Lényegében egy tükröt képez, amely megmutatja, hogy az egyén mennyire hatékonyan tud gondolkodni bármely adódó helyzetben. Az értelmező szótár szerint a kreativitás „az emberi természet összetett tulajdonsága, amellyel képes újat, eredetit alkotni.” A Webster-szótár a kreativitás három jelentését említi: „kreativitási képesség; a gondolatok, szabályok, modellek, hagyományos kapcsolatok megértése, új, jelentőségteljes ötletek megvalósítása; a kreativitási képesség kiaknázásának folyamata.” Az *Encyclopædia Britannica* szerint a kreativitás „teremtőképesség, új dolgok előállítása, egy probléma új ötletek vagy új módszer általi megoldása, egy új műalkotás vagy új művészeti forma.”

A leleményes emberek hajlamosak a függetlenségre, a nonkonformizmusra mind a gondolkodás, mind a cselekvés terén, és általában nem utánoznak másokat. A leleményes ember képes meglátni a szokatlan és a különleges, az adott helyzetben rejlő lehetőségeket, képes figyelni az azonosságokra, és párhuzamot vonni különböző élethelyzetek között. A leleményes embernek eredeti a gondolkodása, és új szemléletmóddal bír. A kreatív ötlet általában a következő tulajdonságokkal rendelkezik: különleges, atipikus, a szokásostól eltérő, mindazonáltal rendeltetésszerű, és sok esetben zseniális. A kreativitást meghatározó jellemtulajdonságok a válaszok, ötletek, megoldások és magatartások eredetiségében rejlenek. Edward Bono kreativitás-szakértő a következőt állítja: „Kétségkívül a kreativitás a legfontosabb erőforrás. Nélküle nem fejlődünk, és mindig ugyanazokat a mintákat követnénk.”

A kreativitás Isten jelleméből ered

Kreatív Istenünk van. Lényegében Ő ajándékozta nekünk a leleményességet, ami tőle származik. A kreativitás Isten természetének és

jellemének része. A Biblia második szava a „teremté” – „Kezdetben teremté Isten...” (1Móz 1:1). Isten akkor indította útjára a kreativitás máig működő folyamatát. A kreativitás tehát Isten első számú jellemtulajdonsága, amely Őt nyilatkoztatja ki. Egy pillanat erejéig gondolj a teremtésre. Isten a semmiből teremtette a világegyetemet. Mindent eredeti módon alkotott (sokkal eredetibbet bármely feltalálónál, hiszen Ő a semmiből teremtett). Remek tervező a mi Istenünk! Egyetlen alkotása sem unalmas. „Mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremttettek” (Kol 1:16). Minden, amit Ő teremtett, egyedi, és telve van az élet és az újítás frissességével.

A természet csodálata Isten imádatára kellene, hogy késztesse bennünket. A Kreativitás adott életet Ádámnak (1Móz 1:27), aki Isten akaratát által kapott életet, és kaptunk életet mi is az Ő dicsőségére (Jel 4:11). A Kreativitás adja számunkra a lélegzetvételt (1Móz 2:7). A Kreativitás adott nevet az állatoknak (1Móz 2:19). Azért kaptuk a nevünket, hogy rálátásunk legyen a minden név fölött álló Névre (Fil 2:9). A Kreativitás alkotta meg a ruházatot is (1Móz 3:7). A Kreativitás megsegített egy egész családot, hogy túlélje az özönvizet (1Móz 6:14). A Kreativitás szórta szét a nemzeteket, alkotta meg a népcsoportokat (1Móz 11:3), és szétszóródásunk által tehetünk eleget a nagy misszióparancsnak is (Mt 28:19).

Isten kreativitása nemcsak a természet által nyilvánul meg, hanem a megváltás által is. Isten annak ellenére rendelkezésünkre bocsátotta az üdvösséget, hogy mi képtelenek vagyunk azt megszerezni. Elküldte Jézust, hogy fizesse le a bűnünk árát, és most felkínálja ajándékba a megbocsátást és az üdvösséget, ehhez az ajándékhoz azonban mi semmivel sem tudunk hozzájárulni. Micsoda leleményes terv!

Jézus különleges kreativitásról tett bizonyítást a kommunikációja során. Az embereket példázatokkal tanította (Mt 13:34). Írt a porba, felhasznált egy római pénzérmét, megátkozott

ALKALMAZOTT MÓDSZEREK BALLA LORÁND

A LELEMÉNYES EMBER KÉPES MEGLÁTNI A SZOKATLANT ÉS A KÜLÖNLEGESET, AZ ADOTT HELYZETBEN REJLŐ LEHETŐSÉGEKET, KÉPES FELFIGYELNI AZ AZONOSSÁGOKRA, ÉS PÁRHUZAMOT VONNI KÜLÖNBÖZŐ ÉLETHELYZETEK KÖZÖTT.

**ROHANÓ
VILÁGUNKBAN
A VÁLTOZÁS AZ
EGYETLEN BIZTOS
TÉNYEZŐ. EL KELL
FOGADNUNK,
HOGY A VÁLTOZÁS
MINDIG VELÜNK
MARAD, ÉS EZ
AZ EGYETLEN
ÁLLANDÓ AZ
ÉLETÜNKBEN.**

egy fügefát, fogott egy darab kenyeret... mindezt azért, hogy feltárhassa az igazságot. Megátkozott egy fügefát, beszélt a mustármagról, ölbé vett egy gyermeket... hogy fontos tanulságokat mutasson be. Az Úr olyan igazságot közölt, amely képes leleményes és dinamikus módon megváltoztatni az emberek életét. Tudta, hogy egy gondolat akkor vésődik mélyen az elmébe, ha azt egy szívbe vésődő látvány is kíséri.

A Szentlélek erő ad, hogy mi is kreatívak legyünk

Isten képére és hasonlatosságára lettünk teremtvé (1Móz 1:27), ami azt jelenti, hogy mi is kreativitással lettünk felruházva. Mindenki egyedi módon járulhat hozzá a missziómunkához. Látva azt, hogy kicsoda Isten, és mit tett Ő, még több okunk van arra, hogy kreatívak legyünk – énekeljünk, írjunk, rajzoljunk, bizonyosságot tegyünk –, vagyis kreatív módon fejezzük ki Isten iránti szeretetünket és hódolatunkat.

Ed Young mondja a *The Creativ Leader* (A leleményes vezető) című könyvében: „A szórakoztatóipar tele van színészekkel, zenészekkel és művészekkel, akik kreatív adottságaikkal képesek magukra vonni bármely korcsoport figyelmét. Hollywood, Nashville vagy New York próbálja kielégíteni az emberek mélyen gyökeröző, kreativitás, kaland és újdonság iránti szükségletét. Az egyháznak ezt a szükségletet kellene kielégítenie a Szentlélek kreatív ereje által.” Majd így folytatja: „Némelyeknek nincs is különleges mondanivalójuk, viszont kiválóan kommunikálnak, miközben az egyháznak van mit mondania, csak nem tudja, hogyan tegye. Arra van tehát szükség, hogy gazdagítsuk kreativitással mindazt, ami a missziómunkával kapcsolatos, és

azt a módszert, amellyel az embereket Istenhez vezetjük.”

Gyertek, engedjük szabadjárá a kreativitásunkat, és használjuk fel azt a világnak valaha adott legmeggyőzőbb üzenet hirdetésére. Az egyház számára a kreativitás nem opció, hanem bibliai küldetés, amely magából Isten jelleméből ered. A Példabeszédek szerzője mondja: „Az eszesnek elméje tudományt szerez, és a bölcsnek füle tudományt keres” (Péld 18:15).

Az újítás fontossága

Az innováció szorosan kapcsolódik a kreativitáshoz. Az innováció és a kreativitás egymás előfeltételei, mivel egy újítási folyamatban a megoldás kreativitást igényel. A kreativitás az a folyamat, amely kitalál vagy elképzel egy eredeti ötletet, az innováció pedig egy új dolog megvalósítását jelenti.

Az újítás minden ember, csoport vagy szervezet számára fontos, beleértve az egyházat is. A modern menedzsment atyja, Peter Drucker mondta: „A rohamos változások idejét csak azok élik túl, akik újítanak és változnak.”

Rohanó világunkban a változás az egyetlen biztos tényező. El kell fogadnunk, hogy a változás mindig velünk marad, és ez az egyetlen állandó az életünkben. Ne fenyegetésként, hanem lehetőségeként tekintsetek a változásra. Pozitív értelemben beszéljete a változásról, és járuljatok hozzá, hogy az emberek ne féljenek tőle. Legfőképpen az újítás hiánya okozza a ma létező szervezetek hanyatlását. Nem csupán arra van szükség, hogy megfelelően irányítsuk azt, amivel rendelkezünk, hanem szükség van újításra, új és különleges megvalósításokra is. Felettébb könnyen lefoglalnak bennünket a már létező dolgok adminisztrációi, ezért nem jut időnk jobb eredmények elérésére, hogy a másképp gondolkodást ne is említsem. Jézus visszajövetelére váró hívó emberekként nemcsak a mai napot kell túlélünk, hanem a holnapi napon is dolgoznunk kell. Ilyen az innováció.

Különleges missziós módszerek

A koronavírus-járvány kényszerített arra, hogy újítsunk, és kreatív módszereket alkalmazzunk a kapcsolattartásra. A gyülekezetek, a vezetők és a bizottságok időt szakítottak a kreatív gondolkodásra, arra, hogy megtalálják az imáddal kapcsolatos megoldásokat. Az egyháznak azt kell megtanulnia az egészségügyi válságból, hogy a krízis és a változás időszakában rengeteg kreativitásra és innovációra van szükség. Warren

Bennis vezetőképzési szakember mondta: „A jövő szervezetei egyre inkább attól függnének, hogy tagjai képesek-e kreatív módon a túlélésre.”

Az előttünk álló időben helyes kérdéseket kell feltennünk: „Mi az, ami jól működik, és miért?”; „Mi az, ami nem működik, és miért?” A megfelelő kérdések segítenek új szemszögből látni jelenlegi állapotunkat. Számos új ötletet kell kitalálnunk, meg kell tanulnunk stratégiai módon figyelni és tanulni. Azonosítanunk kell az emberi szükségleteket, utána pedig kötelező módon a jövőbeli tendenciákra kell figyelnünk. Kellő odafigyeléssel bárkitől tanulhatunk valamit.

Ellen G. White *Az evangélium szolgálói* című könyvében írja: „Isten szolgálói legyenek sokoldalúak és nyitottak; ne egysíkúan gondolkodó emberek, akik munkájukat sablonosan végzik, és nem képesek felismerni, hogy munkálkodásuk során az igazság bemutatását az emberek különböző osztályaihoz és körülményeihez kell igazítani. [...] Ne várjunk addig, míg alkalom adódik, mi keressük az alkalmakat, és legyünk készek mindenkor megindokolni a bennünk lévő reménységet. Ha az evangélium szolgálója szívét

imában mindenkor Istenhez emeli, Isten megsegíti, hogy a kellő időben a megfelelő szót szólja” (119–120. o.).

Tanításaink tartalmára vonatkozóan nem kell mindenáron az újítást keresnünk, mivel lépést kell tartanunk az Istentől kapott kinyilatkoztatással, azonban igazságaink bemutatásának módjával kapcsolatosan arra hívtunk, hogy kreatívak legyünk. Óriási lehetőségek állnak az egyház rendelkezésére a kreatív és innovatív ötletek terén! Nagyon sok fiatal van, aki Isten dicsőségére használhatja fel a tehetségét. Imádkozzunk buzgón a kreatív és innovatív lelkiületért. Az egyház missziómunkája a Szentlélek kreatív erejétől függ. A Biblia tele van kreatív missziós módszerekkel, amelyek gazdag termést hoztak bizonyos helyzetekben, és mi hisszük, hogy ugyanaz a Szentlélek, aki ihlette annak idején ezeket a módszereket, ihletéssel szolgál a mai egyházban is, amely az elvilágiasodott társadalom közepette fejt ki tevékenységét. ■

Balla Loránd,

az Unió Kiadványok és Etnikai Csoportok Osztályának igazgatója

**ISTEN SZOLGÁI
LEGYENEK
SOKOLDALÚAK
ÉS NYITOTTAK;
NE EGYSÍKÚAN
GONDOLKODÓ
EMBEREK, AKIK
MUNKÁJUKAT
SABLONOSAN VÉGZIK,
ÉS NEM KÉPESEK
FELISMERNI, HOGY
MUNKÁLKODÁSUK
SORÁN AZ IGAZSÁG
BEMUTATÁSÁT
AZ EMBEREK
KÜLÖNBÖZŐ
OSZTÁLYAIHOZ ÉS
KÖRÜLMÉNYEIHEZ
KELL IGAZÍTANI.**

A DOUA OPINIE

CRISTINA IȘVAN műsora

PÉNTEK, 17:00

VASÁRNAP, 22:30

DISSZIDENS VERSUS REFORMÁTOR

Mindamellett, hogy ez a probléma mindig is létezett, úgy érzem, hogy az utóbbi években megsokasodtak és elterjedtek a disszidens, szakadár mozgalmak.

Ennek lehet, hogy egyik oka az internet és a közösségi felületek térhódítása, amelyek felgyorsítják a kommunikációt és az információ megosztását. A disszidens mozgalmak „táplálékát” a valós vagy vélt problémák biztosítják. Egy másik okot az képez, hogy majdnem minden szinten és mindenütt megkérdőjelezzük a hivatalos tekintélyt, ami az egyházra is negatív hatással van. De véleményem szerint a harmadik és legfontosabb ok az egyház valós problémáihoz köthető, illetőleg ahhoz, hogy az egyháznak tényleg reformra van szüksége. Erre szeretnék az alábbiakban részletesebben kitérni.

Célom az, hogy lássuk, mi a különbség a reform- és a disszidens-mozgalom, illetve a megújulást hozó reformátor és a disszidens között. Miközben reformra vágyunk, és a reformátorok Isten küldöttei, a disszidensek és a szakadár mozgalmak valós veszélyt jelentenek az egyházra nézve. Minden attól függ, hogy milyen szemszögből nézzük a dolgokat. Számunkra Luther Márton nagy reformátor, a Katolikus Egyház számára viszont disszidens.

Szándékom, hogy próbáljuk meghatározni azokat a módszereket és kritériumokat, amelyek alapján azonosítható, hogy valaki Istentől jövő reformátor-e, vagy inkább szakadást okozó személy, akitől őrizkednünk kell.

Bevezető

„És lőn az égben viaskodás: Mihály és az ő angyalai viaskodnak vala a sárkánnyal; és a sárkány is viaskodik vala és az ő angyalai.” „És a farka utána vonszá az ég csillagainak harmadrészét, és a földre veté azokat.” (Jel 12:7,4).

Az első disszidens maga Sátán volt. Kétségbe vonta Isten törvényének igazságosságát és Isten szeretetét teremtményei iránt. Azt a látszatot próbálta kelteni, hogy Isten alattvalóinak a javát szolgálja. Egy ideig belülről ténykedve próbálta az angyalokat a maga pártjára állítani, és azt hangoztatta, hogy a mennyi kormányzatot meg kell reformálni.

Szakadár mozgalma sikerrel járt: az angyalok egyharmadát a maga oldalára állította. Amikor ténykedése nyílt támadásra váltott, őt és az angyalait kizárták, eltávolították a mennyből, s így disszidens mozgalma a menny elleni lázadásá, háborúvá fajult.

Meghatározás

Elsősorban meg kell határoznunk, hogy mi a reform, illetve mi a disszidens mozgalom. Az értelmező szótár szerint

a reform jelentése: jobbító változtatás, jobbítást elősegítő módosítás, átalakítás. Tehát akkor van szükség reformra, ha egy bizonyos fogalommal kapcsolatos megértés, vagy egy bizonyos állapot jelentős mértékben romlásnak indul. Szintén az értelmező szótár szerint a disszidens magatartás „véleményeltérést” jelent a többségi, közösségi vagy azon szervezeti véleményről, amelyhez a személy vagy adott esetben a disszidens személy tartozik. Jelen esetben tehát a többség által elfogadott tantételektől való eltérésről van szó.

A meghatározások alapján megfigyelhető, hogy ugyanazon személy lehet egy időben reformátor és disszidens is. Bár a reformátor próbál javítani a helyzeten, ha a többség nem ért vele egyet, disszidensnek tekintik. Így bukkannak fel a nézeteltérések és a félreértések. Máskülönb mindegyik disszidens önmagát reformátornak tartja, miközben a kívüljár nagyon sok reformátort disszidensnek tart. Tehát éppen azért kell megvizsgálnunk ezt a témát, hogy meg tudjuk különböztetni a személyeket vagy a mozgalmakat egymástól. Például, az első keresztyének a zsidó vallás reformátorai voltak, azonban a zsidók disszidenseknek, szakadár szektásoknak tartották őket. És mivel ez a probléma számos területen felmerül, vizsgáljunk meg néhány alapelvet.

Kiindulópontok

A jobb megértés érdekében meg kell határoznunk a téma kiindulópontjait.

1. Közelítsük meg a kérdést a Hetednapi Adventista Egyház szemszögéből.

2. Induljunk ki abból, hogy az Adventista Egyház Isten végidei, maradék egyháza.

3. Véleményünk szerint az Adventista Egyház hit-tételei helytállóak, hiszen a Bibliára alapoznak. Tehát, ha ezen a téren a többségtől eltérő vélemény merül fel, akkor automatikusan disszidens magatartásról beszélhetünk. Elemzésünknek ez az egyik különösen fontos eleme. Bármely személyt vagy csoportot automatikusan disszidensnek nevezzük, amely kétségbe vonja a Szentlélek istenségét, a Szentély tanát, a hit általi megigazulást (azt állítva, hogy az Adventista Egyház elutasította ezt az igazságot), vagy bármely hitalapelve.

4. Az Adventista Egyházban szükség van reformra és megújulásra. Ez valós, fontos és biblikus szükséglet (lásd a tíz szűz példázatát). Itt tehát a Szentlélek jelenlétéről, magatartásról, az igazság gyakorlatba ültetéséről, misziómunkáról van szó, nem pedig tantételről.

A szakadás jelensége csakis és csakis akkor válhat szükségessé és kedvessé Isten előtt, ha az egész egyház, vagy az egész csoport, amelynek tagja valaki (például a gyüleke-

zet) eltér az igazságtól és többé nem „az Istené”. Ameddig azonban az egyház Istené, Ő küld reformátorokat, a disszidensek pedig Isten népének ellenségeiként fognak tevékenykedni. Ha egyetértünk ezzel, folytassuk utunkat.

A reform szükségessége és a disszidálás okai

Az okoz igazi nehézséget, hogy a disszidens magatartásnak és a reformnak is számos közös eleme van, miközben az egyháznak tényleg szüksége van a megújulásra. Bár az Adventista Egyház Isten egyháza, mégis szüksége van a reformra. A bölcs Isten ezt előre látta. A tíz szűz példázata egy alvó egyházat mutat be, a Laodiceához intézett üzenet is egy olyan állapotot vázol fel, amelyen feltétlenül javítani kell.

Az egyházat belülről vizsgálva felfedezzük a fásultságot, felszíniességet, az egyre mélyebben behatoló világiasságot, az elhívásuk magaslatára felemelkedni képtelen lelkészeket és vezetőket, az egyházat mind nagyobb számban elhagyó ifjakat, az evangelizációtól való tartózkodást, Ellen White írásainak elutasítását, az igazságok kétségbe vonását, az erős és odaadó emberek hiányát, és néha az egyházon kívülinél sokkal súlyosabb erkölcsi hanyatlást.

Ezek teszik szükségessé a reformot, ugyanakkor a disszidens mozgalmak okait is képezik. Miközben a reformátor megpróbál javítani azon, ami rosszul működik, a disszidens a legtöbb esetben szintén ezekhez az elemekhez folyamodik. Ez azt jelenti, hogy a disszidens magatartás nagymértékben az egyház valós problémáihoz kapcsolódik. Mindezek ellenére, bármilyen sok probléma is merüljön fel, az Adventista Egyház akkor is Isten egyháza marad.

„Van-e Istennek élő egyháza? Igen, van, de küzdő, harcoló egyháza még nem a diadalmas egyház. Fájjaljuk, hogy vannak fogyatékos tagjaink, hogy konkoly is nő a búza között... Noha az egyház bajokkal küzd, s küzdeni fog egészen a világ végéig, mégis ezekben az utolsó napokban az egyház a világ világossága, mert a világot beszenyezte és erkölcsében megrontotta a bűn. Az egyház, erőtlenségében és fogyatékoságában, noha feddésre, intésre és tanácsra szorul, mégis az egyedüli célpont a földön. Krisztus legfőbb gondviselésének részese.”¹

Történelmi szempontból az Adventista Egyház már átélt egy drámát az első világháború idején, amikor a németországi egyházvezetők tévedéseinek következtében megszületett az úgynevezett „reform mozgalom”, amely disszidens mozgalmá vált, és amelyből végül megalakult a Reformista Adventista Egyház, amely a mai napig Babilonnak tartja az anyae gyházat.

Napjainkban a disszidensek több okot is felhozhatnak, néhány ezek közül:

- a végidőről és Krisztus visszajöveteléről szóló üzenetek hiánya;
- a katolikusellenes üzenetek hiánya;
- az Adventista Egyház közeledése az ökumenikus mozgalmakhoz – a más egyházakhoz vagy felekezetekhez való közeledést ökumenikus lépésnek tekintik;

- az egészségügyi reform hirdetésének és gyakorlásának hiánya;
- hasonulás a világhoz a ruházkozásban;
- a divathoz való igazodás (ékszerek, szépítőszerke használata, stb.);
- eltávolodás Ellen White üzeneteitől;
- az egyház a Szentlelket az Istenség egyik személyének tartja;
- a térden mondott imádkozás elmaradása;
- vélt vagy valós pénzügyi csalások;
- bizonyos – homoszexualitással, egészséggel, szentéllyel, szombattal, ököm éniával kapcsolatos – tanítások elleni fellépések és büntetések elmaradása az egyházban;
- személyes konfliktusok a vezetőséggel vagy vezető-ségi tagokkal;
- a missziómunka hiánya – több mozgalom azért tűnt fel, hogy ellensúlyozza a projektek kivitelezését megnehezítő intézményes eljárásokat, ám ezek a mozgalmak végül teljes mértékben disszidens, szakadár mozgalmakká alakultak át.

VIZSGÁLJÁTOK MEG A LELKEKET!

ERWIN KESTNER

A disszidens és a reform-mozgalmak négy fő jellemzője

Létezésének oka nem határozhatja meg egy mozgalom azonosságát, mivel mind a reform, mind a disszidens magatartás okai akár azonosak is lehetnek. Vagyis nem jelentheted ki egy ok alapján, hogy reformról vagy disszidens mozgalmról van szó (kivéve, amint már említettem, ha a hitalapelvek megkérdőjelezéséről van szó).

Tehát más kritériumokat kell megvizsgálnunk.

1. Az egyházzal szembeni magatartás – az egyház támogatása vagy ostromozása

Ez a legfontosabb tényező, amely az esetek túlnyomó többségében meghatározza az érintett személy azonosságát. A reformátor a reform segítségével próbálja felemelni, megtisztítani, megújítani és megerősíteni az egyházat. Még ha nem is ér el teljes sikert, akkor sem ostromozza sem a helyi gyülekezetet, sem a világszéles egyházat, mivel szerinte is az egyház Isten szeretetének tárgyát képezi. A reformátor dorgál, eleven húsba vág, de gyógyít.

A disszidens akarva-akaratlanul is árt az egyháznak. Vádjai és ostromozásai révén gyengíti azt. Amely esetben valós problémákat támad, csupán annyit ér el, hogy kitergeti és terjeszti a rosszat, amivel azonban rossz fényt vet az egyházra. A disszidens üt, szakít és rombol.

A reformátor olyan hajóként tekint az egyházra, amely néha veszélybe sodródik, és ha azonnal nem tesz valamit, még el is süllyedhet. A reformátornak viszont nem áll rendelkezésére másik hajó, ezért mindent megtesz az egyház megmentése érdekében.

A disszidens is hajóként tekint az egyházra, ám süllyedő hajót lát benne. Neki viszont van egy kisebb mentőcsónak-

ja, amely szerinte túléli a vihart. Még örül is a negatív eseményeknek, amelyeket saját érvei megerősítéseként fog fel. Úgy gondolja, hogy rendelkezik a megmentő megoldással, és ha nem hallgatnak rá, bezár a mentőcsónakjába, és csak azok fognak megmenekülni, akik csatlakoznak hozzá.

Abból indultunk ki, hogy a Hetednap Adventista Egyház Isten egyháza, tehát az egyház ostromozása automatikusan disszidens tevékenységre utal. Ha az egyház nem fogadja el az üzeneteket, akkor az üzenet nem helyes, de akár lehet jó is, viszont még nem érkezett el az ideje. Ha elkezdted ostromozni az egyházat, a disszidensek közé tartozol.

Reakció kudarc esetén

A reformátor, még ha kudarcot is vall, akkor is tovább szeret, és még nagyobb erőfeszítéssel folytatja a munkát. Továbbra is imádkozik, személyes beszélgetéseket kezdeményez, alkalomadtán prédikál vagy szemináriumokat tart, hogy reformot idézzon elő. A disszidens viszont kudarc esetén általában radikálizálódik, és elkülönül a közösségtől.

Tevékenységi terület

A reformátor minden esetben az egyházban marad, mert szereti és megpróbálja felemelni a közösséget. Kivételt képez, amikor külső kényszer hatására kell kilépnie az egyházból.

A disszidens személy azonban vagy a partvonal mellett, vagy kívülről – de mindenképpen a közelből – próbál híveket toborozni. Fizikailag nem távolodik el az egyháztól, még akkor sem, ha már kilépett a közösségből, hanem a közelben forgolódik, mert csak így biztosíthatja hívei számának gyarapodását.

2. A tekintéllyel szembeni magatartás

A reformátor elismeri az egyház tekintélyét, és aláveti magát annak, még akkor is, ha úgy látja, a vezetőség rossz úton jár (kivéve, ha valóban Biblia- és lelkiismeret ellenes tevékenységeket tapasztal). A reformátor nem az egész „egyházvezetést”, hanem csak a vezetőséghez tartozó egyes személyeket tart vétkesnek.

A disszidens az egyház vezetősége ellen fordul, és a vezetőséget teszi felelőssé a kialakult helyzetért. Kimondva vagy akár kimondatlanul is azt állítja, hogy nem kell engedelmessé válni a vezetőségnek, és hogy lényegében ő nagyobb tekintéllyel rendelkezik, mint az egyház.

A disszidens magatartás egyik legfőbb jellemzője a vezetőség kritizálása. Nem minden egyházvezetőséget kritizáló személy disszidens, viszont az összes disszidens kritizálja a vezetőséget. Mindig ugyanazt a kifogást hozzák fel: rossz a vezetőség, tehát, ha a vezetőknek engedelmessé válsz, a romlás felé haladsz.

„Folyton arra hajlasz, hogy független légy. Sehogy sem érted meg, hogy az önállósodás szegényes dolog, ha arra visz, hogy túlzottan megbízz magadban, hogy inkább belátásodra támaszkodj ahelyett, hogy tiszteletben tartanád és nagyra becsülnéd testvéreid tanácsát, különösen az olyan hivatást betöltőket, amelyeket Isten rendelt el népe megmentésére. Isten rendkívüli tekintélyt és hatalmat ruházott gyülekezetére, melyet senki sem vehet semmibe, mert ezzel Isten hangját veti meg.”²

„A Mindenható különleges tekintéllyel és hatalommal ruházta fel egyházát, amelyet senkinek sincs joga megvetni vagy semmibe venni, mert aki így tesz, Isten hangját veti meg.”³

3. Pénzügyek – a tizeddel szembeni álláspont

Amikor a reformátornak pénzre is szüksége van, hogy véghez vigye a reformot, akkor az egyház által helyesnek tartott módszerekhez folyamodik, például az adománygyűjtéshez, személyes felajánlásokhoz. Sosem fogja elkérni vagy elfogadni a tagok tizedét. Meggyőződése, hogy az egyház tizeddel kapcsolatos álláspontja helyes.

A disszidens gyakran hangoztatja, hogy a tized őt illeti meg, vagy természetesnek tartja, hogy egy részét ő kapja meg, mivel Isten munkáját végzi. Bár nem teszi nyíltan, mégis gyakran elfogadja a számára felkínált tizedet.

4. Lelkület – magatartás

A reformátor Krisztus lelkületével bír. A szeretet motíválja, és fájjalja az egyház vagy bizonyos személyek állapotát. Próbál felemelni, de türelemmel cselekszik, és szükség esetén hajlandó apró léptekkel is haladni. Még amikor nyilvánvaló bűnökről is van szó, akkor sem tartja magát jobbnak másnál, hanem alázattal próbál hozzájárulni a fejlődéshez.

A disszidens személyt a saját személyisége motiválja, hisz maga körül forog minden. Ilyen alapon azt, hogy nem fogadják el az üzenetét, személye elleni támadásnak tekinti. Szentebbnek képzei magát másoknál, és lenézi azokat, akik nem fogadják el az érveléseit. Általában kialakít maga körül egy „elit” közösséget – őket tartja az igazi hívőknek. Úgy tekint önmagára, mintha Énok lenne, aki Istennel jár, és aztán elmegy a bűnösöket megtéríteni. Mindezeket túl a disszidens mozgalmakat általában szúrós, farizeusi típusú kritika kíséri.

Például: beleolvastam egy hazai honlapon zajló vitába. Megfigyeltem, hogy a legtöbb hozzászóló kifejezett élvezettel pellengérezte ki egyesek – főleg a lelkesek – hibáit. Ha valaki téved és elesik, a cselekedeteit irgalmatlanul, minden megértést kizáróan próbálják ízekre szedni. Nyoma sincs az elesett ember fájdalmával való együttérzésnek vagy az a miatti bánkódásnak, hogy az egyház épp szenved, hanem kaján élvezettel tárják fel az érintett személyek összes gonoszságát. Az ilyesfajta honlapok egyik kedvenc témája természetesen a tized kérdése. Olyan szövegeket idéznek, amelyekkel azt próbálják sugallni, hogy az egyház pénzügyi rendszere helytelen.

A vezető

A reformátor sosem várja el, hogy ő legyen az általa kezdeményezett mozgalom feje. A személye vagy az általa betöltött pozíció sosem kerül szóba. A disszidens azonban nagyon fontosnak tartja a pozíciót. Gyakorta azért lázad, mert bár az egyház elfogadja a tanítását, a személyét azonban már elutasítja, vagy legalábbis nem kínál fel számára olyan pozíciót, ami szerinte neki kijárna. A disszidens mozgalom feje sok esetben prófétai, apostoli tekintéllyel rendelkező tévedhetetlen „guruvá” válik.

A disszidens mozgalmak iránt vonzódó személyek

Vannak bizonyos embercsoportok, amelyek különösen vonzódnak a disszidens mozgalmak vagy személyek felé. Íme, a legveszélyeztetettebbek:

1. Az elégedetlenkedő és kritizáló lelkiütlesek, akik folyton panaszkodnak. A disszidens általában épp ezt a tulajdonságukat, a kritizálást fogja kiaknázni.

2. Akiket vélt vagy valós igazságtalanság ért az egyházban. Például azok, akik úgy gondolják, fontosabb tisztaságok is megilletnék őket a jelenlegi megbízatásuknál.

3. A hitben még ifjú személyek. Ők vallási téren már hoztak egy változást. Már elhagytak egy vallásfelekezetet, és ha pontatlanságokat fedeznek fel, akkor hajlamosak a disszidens mozgalomhoz csatlakozni. Ráadásul még nem rendelkeznek kellő ismerettel, ezért könnyebben be lehet őket csapni.

4. Furcsa mód a legőszintébb, legkomolyabb hívők is vonzódnak a disszidens mozgalmakhoz. Szenvednek az egyházban uralkodó állapotok miatt, ezért magasabb, lelkibb közegre vágnak. Ha egy disszidens személy épp erről kezd nekik beszélni, könnyen csapdába esnek. Máskülönb ez utóbbi kategória jelenti a legnagyobb veszteséget az egyház számára. Az öltözködésben, étkezésben, gyakorlati életben, missziómunkában radikális kereszténységet hirdető disszidens mozgalmak különösen ezeket a személyeket próbálják maguk mellé állítani.

A disszidálás megelőzése

A disszidens magatartás legjobb megelőzése a reform. Amikor bekövetkezik a reform, a disszidens magatartás teret veszít. Ha a rosszul működő dolgokat kijavítják, a disszidens személy már nem tud belekötni a hibába, és arra kényszerül, hogy újabb hibákat keressen, ám így hitelét veszti.

A disszidens személyekhez való viszonyulás

Ha már egyszer felbukkant a disszidens magatartás, az egyháznak valamilyen formában együtt kell vele élnie. Tökéletes példát kaptunk arra vonatkozóan, hogy Isten miként viszonyult a mennyben felbukkanó disszidens magatartáshoz.

1. Először is megpróbált elbeszélgetni Luciferrel, és rávenni őt arra, hogy ismerje be a tévedését. Próbálta megnyerni őt. Ez kell, hogy legyen az első lépés, amellyel megpróbáljuk megnyerni az érintett személyeket, hogy elérhessük a megbékélést. Ám az a tény, hogy Isten sem járt sikerrel Lucifer esetében, azt mutatja, hogy amikor egy disszidens személy elindul egy úton, már nagyon nehezen tér meg. Amint a disszidensek kezdenek egymagukban dolgozni, és már nem kell, hogy számot adjanak az egyház tekintélye előtt, nagyon nehezen tudják ismét elfogadni azt a tekintélyt, amelyet korábban megkérdőjeleztek. Általában lehetetlen, elfogadhatatlan feltételekhez kötik a visszatérésüket, hogy végül azt mondhassák, nem ők okolhatók a különválásért.

2. Isten megengedte Lucifernek, hogy fejtse ki a tevékenységét. Ez a legnehezebb. Tudni, hogy valaki rosszat tesz, mégis hagyni kell őt. Ha túl korán kezdesz büntetést vagy kizárást alkalmazni, az érintett személy áldozatként kezd tetszelegni, amivel jelentős mértékben nő a népszerűsége.

3. Isten csak abban a pillanatban alkalmazta a kizárást, amikor a lázadás már teljes mértékben nyilvánvalóvá vált. Addig kell tehát várni, amíg nyilvánvalóvá nem válik, milyen irányba halad a disszidens mozgalom, és csak akkor kell intézkedéseket foganatosítani.

4. Isten egész idő alatt, sőt azután sem változott. Továbbra is igazsággal és szeretettel kormányoz.

Hogyan védekezzünk?

Ahogy Isten segít őrizkednünk a hamis prófétáktól, úgy védekezzünk a disszidensek vagy a hamis reformátorok ellen.

1. Mindenekelőtt meg kell vizsgálnunk azon személyek hitalapelvei helyességét, akik magukat reformátoroknak tartják. Vizsgáljuk meg, hogy összhangban vannak-e a Bibliával és a Prófétaság Lelkének írásaival.

2. Másodsorban figyeljük meg, hogyan viszonyulnak Isten egyházához. Nagyon sok mozgalom attól válik disszidens mozgalommal, ahogyan az egyházhoz és az egyház tekintélyéhez viszonyul.

„A gyülekezetben felelős tisztséget betöltőknek, mint mindenki másnak, hibáik lehetnek, és döntéseikkel is melléfoghatnak; ennek ellenére is Krisztus földi gyülekezete olyan tekintélyt ruházott rájuk, amelyet nem lehet félvállról venni. Krisztus feltámadása után gyülekezetére ruházta (de nem egyedül a vezetőkre) e hatalmat: »Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, akiknek pedig megtartjátok, az bűnben marad.«”⁴

„Minden hívő csatlakozzék teljes szívvel a gyülekezethez. A gyülekezet jóléte legyen a főgondja. S ha csak valaki szent kötelezettség alatt állónak nem tartja magát, hogy ezt a kapcsolatot inkább a gyülekezet, mint a maga javára fordítsa, akkor a gyülekezet jobban megvan nélküle.”⁵

Következtetés

Remélem, hogy írásom segít megkülönböztetni azokat, akiket Isten küld egyháza felemelésére, azoktól, akik a gonosz munkáját végzik. Azért imádkozom, hogy Isten viseljen gondot azon értékes és őszinte lelkekről, akikért Krisztus az életét adta, és őrizze meg őket, nehogy azt gondolják, hogy jót tesznek, miközben épp ők akadályozzák meg Isten művének előrehaladását. ■

Erwin Kestner, lelkipásztor, Franciaország

¹ Ellen G. White: *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 45,49. o.

² Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 3. köt., 417. o.

³ Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, 47. o.

⁴ Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 4. köt., 17. o.

⁵ Uo.

AZ ADVENTISTA OKTATÁSRA VONATKOZÓ JELENVALÓ IGAZSÁG (V)

A SZOLGÁLAT A PROFITTAL SZEMBEN (I)

Ebben a cikkben folytatjuk az „adventista oktatásra vonatkozó jelenvaló igazság” bemutatását, és az isteni kormányzat alapját képező mennyei szolgálat elvét szembeállítjuk a profitorientált, személyes, önző érdekekkel (Én ebből mit nyerek?). Elég csak ránéznünk az oktatási intézmények küldetésnyilatkozatára, és máris nyilvánvalóvá válik a két oktatási rendszer közötti különbség. Miközben az adventista intézmények esetében a szolgálat iránti törődés kijelentett és felvállalt érték, amely a tananyagban és a legtöbb tananyagon kívüli tevékenységben is jelen van, az állami, illetve a nem vallásfelekezethez tartozó iskolák egyáltalán nem foglalkoznak ezzel a területtel. A legjobb esetben is csupán önkéntességet feltételező projekteket kezdeményezve próbálják fejleszteni a társadalmi felelősség tudatát.

Az igazi oktatásért dúló „nagy küzdelem” épp ezekben a napokban tapasztalható egyfelől azon oktatási intézmények között, amelyek személyes megvalósításokat és sikereket ígérnek, vagyis magas jövedelemmel kecsegtető állásokra készítenek fel, másfelől az adventista oktatási intézmények között,

amelyek a Szentírás értékeit hirdetik, és abban szeretnének segítséget nyújtani az ifjaknak, hogy a Megváltó példáját követve vállalják a szolgálatot még akkor is, amikor majd jól fizetett állásokat fognak betölteni, vagy épp a képzésüknek megfelelő szakterületen fognak tevékenykedni. Következésképpen, ebben a csatában „az igazi nevelő nem elégszik meg másodrendű eredményekkel... hanem arra törekszik, hogy [a diákok] átítatódjanak az igazság, az eredményesség, a tisztesség, a feddhetetlenség és a tisztaság alapelveivel. Ezek tevékeny erővé alakítják őket a társadalom megszilárdítása és felemelése érdekében. Megtanulják az élet nagy leckéjét: az önzetlen szolgálatot”¹. Ha meg akarjuk érteni az oktatásra vonatkozó mennyei tervet és a szolgálat fontosságát, vissza kell térnünk az Isten által alapított iskolához: az édeni iskolához.

Az édeni iskola – a szolgálat mint cél és eszköz

Az első emberi család létezésének kezdete az Édenkert-hez kötődik, ahhoz a területhez, amely Isten szándéka sze-

rint az ember lakhelye, munkaterülete, imádkozási helye, ugyanakkor iskolája is kellett, hogy legyen. Az „édeni iskola” kifejezéssel Ellen G. White írásában találkozunk.² Az író nő által megfogalmazott egyik legismertebb szövegrész³ két elvet fogalmaz meg: (1) a teremtetett család első tanára Isten volt; (2) az édeni oktatás nem csupán azért volt holisztikus, mert kitért az emberi természet mindhárom vetületére (elme-lélek-test), hanem azért is, mert szem előtt tartotta azt a négy viszonyulási módot, amely elősegíti a tanulást, és amely lelki tapasztalatok által nyilvánul meg (az ember Istennel, az ember önmagával, az ember embertársával, az ember a természettel). De mivel az édeni létezés és pedagógia alapja a szolgáló szeretet, az első tanulók azt akarták megérteni, hogy munkájuk – a „művelje és őrizze” (1Móz 2:15) – lényegében egy válasz, amelyet szolgálatukkal adnak, hiszen „Isten nem önmagáért él. A világ megteremtésével és minden dolgok fenntartásával állandóan másokért szolgál. »[...] felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak« (Mt 5:45).”⁴

Az első tanulóknak tehát meg kellett látniuk, hogy „»Isten a szeretet« – ezt hirdeti minden virág és minden egyes fűszál,”⁵ és hogy „az igazi oktatás alapja a teremtés és a megváltás pillére, a szeretet”⁶. Ez azt jelenti, hogy a szolgálat általi „művelés és őrzés” célja Isten iskolájában feltárni az első tanulók előtt, hogy „a földi dolgokból lelki tanulságokat meríthetünk.”⁷

Ennek értelmében tehát, azon túl, hogy a Biblia nem állítja az anyag-lélek dichotómiáját (1Móz 1:31, Jn 1:3; Jn 3:16, Zsolt 24:1), mely elmélet megtalálható a filozófiában és a nem keresztény vallásokban, nekünk meg kell értenünk, hogy Isten

már az édeni iskolában az ismeret forrásaként nyilatkoztatta ki önmagát, mely ismeret elsősorban a személyes példán és szolgálaton alapuló kapcsolatból ered, és csak másodlagosan az ismeretekből és a fogalmakból. Csak később tértek át a főleg elméleti oktatásra, miután megjelent az elmélet, mely szerint a természet törvénye a matematika, amely okozatok és folyamatok által nyilvánul meg (Pitagorasz – Galileo Galilei).

Bár az adventista oktatás nem helyezkedik szembe a tudományos kutatással, és támogatja az új információszerezést, mindeneke előtt azokat az igazi elveket akarja bemutatni, amelyek alapján a természet működik, és rá akar mutatni arra is, hogy az ember miként juthat el az igazi ismeretre. Az édeni elvek szerint minden benne foglaltatik a szolgálat által kinyilvánított szeretet törvényében. Az embereket megmenteni jött Megváltó életének az volt az egyik célja, hogy helyreállítsa a szolgálatot. „Krisztus életével, tanításai-val és példájával megvilágított tökéletes magyarázatát adta az önzetlen szolgálatnak, amelynek az eredete Istenben van. (...) A szolgálatnak ezt az ideálját Isten rábízta Fiára. Isten azért adta Jézust ennek a világnak, hogy az emberi nemzetségnek Ő legyen a feje, és példájával megtaníthasson bennünket arra, hogy mit jelent másokért élni. Egész életét a szolgálat törvénye szerint élte le. Mindenkin segített, és mindenkinek szolgált. Krisztus így töltötte be Isten törvényét. Példájával megmutatta, hogy miként kell nekünk is engedelmeskednünk Isten törvényének.”⁸ Krisztus példája által tudjuk, hogy az oktatás és az élet célja még a bűnbeesés után is a szolgálat. ■

(Folytatjuk)

Emanuel Sălăgean, lelkipásztor, az Adventus Egyetem kommunikációért és hivatalos kapcsolatokért felelős igazgatója

HARMONIKUS FEJLŐDÉS EMANUEL SĂLĂGEAN

AZ IGAZI OKTATÁS
ALAPJA
A TEREMTÉS
ÉS A MEGVÁLTÁS
PILLÉRE,
A SZERETET.

¹ Ellen G. White: *Előtte az élet*, 29. o.

² Ellen G. White: *Boldog otthon*, 547. o.; *Előtte az élet*, 20., 301. o.

³ „A világ kezdetén megalapított nevelési rendszer a minta minden korszakban. Ezeknek az elveknek a szemléltetésére az Úr mintaiskolát alapított Édenben, összüleink otthonában. Az Éden kertje a tanterem, a természet a tankönyv, maga a Teremtő a tanító, és összüleink voltak a tanulók” (Ellen G. White: *Előtte az élet*, 20. o.).

⁴ Ellen G. White: *Jézus élete*, 649. o.

⁵ Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*, 10. o.

⁶ Ellen G. White: *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 32. o.

⁷ Ellen G. White: *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 242. o.

⁸ Ellen G. White: *Jézus élete*, 649. o.

HELYÉNVALÓ KIVÉGZÉSEK?

A Biblia Isten Szava. Ezt nem is vonják kétségbe azok, akik hisznek benne. Pál apostol írta: „A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített” (2Tim 3:16-17).

Ha azonban az elejétől a végéig olvassuk a Bibliát, találkozunk nehezen érthető, sőt egyes esetekben meglepő, sokkoló beszámolókkal is. Az alábbiakban néhány ilyen leírásra fogok kitérni.

1Krón 4:38–41 verseiben Simeon utódairól van szó: „Ezek a név szerint felsoroltak voltak a főemberek nemzetségükben, akik igen elszaporodtak volt atyjuk házában, azért elindulának Gedor felé, hogy a völgy keleti részére menjenek, és ott barmaiknak legelőt keressenek. Találának is zsíros és jó legeltető helyet (az a föld pedig tágas, nyugodalmas és békességes), mert Khámból valók laktak ott azelőtt. Elmenvén pedig e név szerint megnevezettek Ezékiásnak, a Júda királyának idejében, lerombolták sátoiraikat, és a Maonitákat, akiket ott találtak, kiirtották mind e mai napig, s helyükbe letelepedének, mivel ott barmaik számára legelőhelyeket találtak.”

Minek minősülne a tettük a jelenlegi nemzetközi jog szerint? Rablásnak, erőszaknak, népiirtásnak. A Hágai Nemzetközi Bíróság elé idézhetnék őket. És bizonyára elhangzanának a következő kijelentések is: „Szomorú, hogy ilyen gonoszságot követtek el azok az emberek! Eljárásukkal nem érthetünk egyet.”

Most pedig figyeljünk meg egy másik esetet, ezúttal Rúben, Gád és Manasse utódaival kapcsolatosan: „Hadakozának a Hágárénusok ellen, Jétúr, Náfis és Nódáb ellen. És győzedelmesek levének azokon, és kezekbe adatának a Hágárénusok és mindazok, akik ezekkel valának; mert az Istenhez kiáltának harc közben, és ő meghallgatá őket, mert ő benne bíztak. És elvívék az ő barmaikat, ötvenezer tevét, kétszázötvenezer juhot, kétezer szamarat és százezer embert. A seb miatt pedig sokan elhullának; mert Istentől vala az a harc; és azok helyén lakának a fogságig” (1Krón 5:19-22).

Újabb rablótámadás, kivégzés, kegyetlenség. Úgy jártak el, mint az ókorban vagy a középkorban, a világ különböző tájaiban portyázó hódító hadak. Csakhogy ezúttal azt olvassuk, hogy sikerük válasz volt az imáikra, „mert az Istenhez kiáltának harc közben, és ő meghallgatá őket, mert őbenne bíztak”. És „sokan elhullának; mert Istentől vala az a harc.”

Olvassunk el más szakaszokat is: „És monda Sámuel Saulnak: Engem küldött el az Úr, hogy királlyá kenjelek fel téged az ő népe, az Izráel felett; most azért figyelj az Úr beszédének szavára. Így szól a Seregek Ura: Megemlékeztem arról, amit cselekedett Amálek Izráellel, hogy útját állta néki, mikor feljőve Egyiptomból. Most azért menj el és verd meg Amáleket, és pusztítsátok el mindenét; és ne kedvezz néki, hanem öld meg mind a férfit, mind az asszonyt; mind a gyermeket, mind a csecsemőt; mind az ökröt, mind a juhot; mind a tevét, mind a szamarat” (1Sám 15:1-3).

Jól olvastuk: Az Úr azt parancsolta Saulnak, Izrael királyának Sámuel próféta által, hogy pusztítsa el az amálekítákat: férfiakat, nőket, gyermekeket és kisdedeket, de még az ökröket, a tevéket, a juhokat és a szamarakat is. Mindent. A rendeletet nem lehetett vitatni vagy feltételekhez kötni. Ez Isten parancsa volt, és mivel Saul csak részben tett eleget a rendelkezésnek, az Úr megvetette őt, és elvette tőle Izrael trónját.

Íme, egy újabb eset. Miután Isten népe tizenháromszor körbejárta Jerikót, a város falai összeomlottak. „Kiálta azért a nép, mihelyt kürtölének a kürtökkel. Lőn ugyanis, amint meghallá a nép a kürtnek szavát, kiálta a nép nagy kiáltással, és leszakada a kőfal magától, és felméne a nép a városba, ki-ki az előtte való helyen, és bevévék a várost. És teljesen kipusztítának mindent, ami csak vala a városban, a férfitől az asszonyig, a gyermektől az öregig, sőt az ökörig, juhig és a számárig, fegyver élivel” (Józs 6:20-21). Gondolom, nincs szükség további magyarázatra.

Figyeljük meg, milyen parancsot kapott Istentől a választott nép Mózes által: „És megemészted mind a népeket, amelyeket néked ad az Úr, a te Istened; ne kedvezz a te szemed nékik, és ne tiszteld az ő isteneit; mert tőr gyanánt volna az néked” (5Móz 7:16).

Pusztítsanak el minden népet, és ne kedvezz a szemük nekik! Vitathatatlan és határozott rendelet. Ezt parancsolta Isten, és ők így vették birtokba Kánaánt. Azt tették, amit az Úr rendelt. Viszont nem mindenben voltak engedelmesek: a Bírák könyvének első fejezeteiben azt találjuk, hogy számos kánaánita törzset megtértek maguk között, velük együtt éltek, megtanulták tőlük a bálványimádást és a pogány utálatosságokat. Az Úr ezért felettebb elmarasztalta őket.

Lehet, hogy egyesek elcsodálkoznak a cikk tartalma miatt. Talán fel is teszik a kérdést, hogy miért kell erről írnom. Némelyek talán még gyűlölni is fognak ezért, amin nem csodálkoznék. De azért írtam le és tettem közzé mindezt, mert jó ideje foglalkoztat. Nem bántam meg, és nem is vonom vissza. Hogy miért?

Felteszem a kérdést hittestvéreimnek, minden Bibliára éhező és Bibliában hívó személynek, aki (hozzám hasonlóan) Isten Lelkétől ihletett,

természetfeletti könyvnek, emberiségnek adott áldásnak tekinti a Szentírást: miért engedte meg – sőt miért rendelte el – Isten ezeket a kegyetlen kivégzéseket? Miért? Hogyan magyarázhatjuk meg, mivel igazolhatjuk a hitetlenek előtt ezeknek a cselekedeteknek a helyességét? Hogyan nyerhetjük meg ezeket az embereket az üdvözítő igazság számára, miközben ezek az igazságszörnyű cselekedetéről számolnak be? Hogyan?

Ne áltassuk magunkat: nincs ahogy! Akkor mi a teendő? Még mindig a világ világossága vagyunk, még mindig behatolhatunk a hitetlenek és a magukat hívőknek nevezők táborába, hogy Istenhez és üdvözítő Igéjéhez vezessük az embereket?

Megismétlem a teljes mértékben negatív válaszomat: nincs mivel igazolnunk, nem bagatelizálhatjuk, nem hagyhatjuk figyelmen kívül, és nem tagadhatjuk ezeket a cselekedeteket. Olyan történelmi tényekről van szó, amelyeket Isten hagyott jóvá, sőt Ő maga rendelt el.

Akkor mit tehetünk? Van egy megoldásom, amit javaslok önöknek is, akár egyetértenek velem, akár nem. A Bibliából nem húzhatjuk ki ezeket a szakaszokat, hiszen ezeknek megvan a maguk rendeltetése. Valamit azonban tehetünk: meg sem kell említenünk. A kétkedőket és lázadókat úgysem tudjuk meggyőzni azzal, ha felolvasunk nekik a Bibliából. Tegyük félre tehát a Bibliát, mert őket elsősorban Isten létezéséről kell meggyőzni.

Első leckénk ne foglalkozzon a Bibliában fellelhető látszólagos nehézségekkel, mert a természetfeletti dolgokban nem jártas személyek nem képesek ezeket elfogadni. Használjuk a természettudományt, a matematikát és a logikát. Rá kell mutatnunk, hogy bár az emberi tudomány nem ismeri az élet eredetét, az élet mégis létezik, pedig nem lehet laboratóriumban előállítani. A létezés maga a csoda, amit egy a létezésünkön kívüli hatalom állított elő, természetfeletti módon.

Rámutathatunk, hogy hamis, alaptalan az állítás, miszerint minden tudós ember hitetlen. Szép számmal akadtak a természettudományokban is gigászi tudással rendelkező emberek, akik nem soroltattak a hitetlenekhez. Íme, néhány közülük:

René Descartes (1596–1650), francia filozófus, matematikus: „Isten létezése biztosabb a geometria legbiztosabb elméleteinél.”

Voltaire (1694–1778), francia költő, történész, filozófus: „Ha nehéz Istenben hinni, nem hinni benne egyenesen abszurd.”

Isaac Newton (1642–1727), az egyik legnagyobb tudós, a gravitáció és a dinamika törvényeinek kidolgozója, matematikus, aki kitartóan tanulmányozta a Bibliát, valamint a Dániel és a Jelenések

könyveinek jövődöléseit. Íme, egyik kijelentése: „Naponta olvasom a Bibliát. A Nap, a bolygók és az üstökösök csodálatos rendszere nem jöhetett létre másképp, csak egy intelligens Lény tökéletes tudása révén, aki mindeneket igazgat... és Őr mindenek fölött.”

Louis Pasteur (1822–1895), a mikrobiológia és a bakteriológia megalapítója, a védőoltás és az immunizáció kifejlesztője. Ő mondta: „Minél tovább tanulmányozom a természetet, annál inkább csodálom Teremtőm alkotását. A tudománynak közelebb kell vezetnie az embereket Istenhez, hiszen a természetben mindegyik egy »isteni projekt« bizonyítékaival találkozhatunk.”

Jean Henry Fabre (1823–1915), francia entomológus: „Hogy hiszem-e Isten létezését? Én nem hiszek Benne, én látom Őt.”

Azért mégis van valami, ami a Bibliával kapcsolatosan a segítségünkre szolgálhat. Állítsuk szembe a nagy bibliai próféciákat a történelemmel, és mutassunk rá arra, hogy minden jövődölés hajszálpontosan teljeseedett. Rámutathatunk a Biblia egységes voltára, hiszen nagyjából 40 különböző szerző írta 1500 éven keresztül, viszont úgy írták meg teljes összhangban egymással, ugyanazt a központi témát feldolgozva, hogy nem egy időben éltek, és nem volt alkalmuk egyetérteni. Továbbá pedig beszéljünk a Biblia túléléséről is. Ki viselte gondját? Miért nem tűnt el, miközben számos ellensége volt, akik mindent megtettek, csakhogy elpusztítsák?

Beszéljünk az Istennel szerzett tapasztalatainkról! Ezek valós tények, amiket mások is átélhetnek. Ha nem fogjuk megtenni a hit e lépéseit a természetfeletti dolgok felé, akkor nem fogunk továbbmenni, mert így minden értelmét veszti.

Tegyük fel a kérdést: hogyan fogadhatjuk el a cikk elején idézett rettenetes beszámolókat? Fogadjuk el őket hallgatólágoosan, minden magyarázat nélkül, úgy, hogy még nincs magyarázat rájuk, és várjunk? Vagy egyszerűen mondjunk le mindenről csak azért, mert vannak dolgok, amelyek itt-ott zavarunk bennünket? Mit érünk el ezzel? Hát nem jobb bízni a Teremtőnkben és Megváltónkban, míg nem találkozhatunk Vele? Én azt hiszem, hogy ez utóbbi a helyes.

A nehezen érthető dolgokat Őrá hagyom, de továbbra is hiszek Benne, elfogadom és szeretem Őt. Azt javaslom, hogy önök is ezt tegyék. Isten oly sok szép és csodálatos dolgot tett értettem, hogy egyszerűen nem fogadom el azt az állítást, hogy Ő nem létezik. Ez lehetetlen. Neki léteznie kell. Jean Henry Fabre-val együtt én is állítom: „Hogy hiszem-e Isten létezését? Én nem hiszek Benne, én látom Őt.”

Látom Őt az egészséges gondolkodás erejében, a tapasztalatok vitathatatlan próbáiban, látom vezető kezét a történelemben, és látom Őt hitem tökéletes távcsövének segítségével. És teljesen biztos vagyok benne, hogy nemsokára szemtől szemben is látni fogom Őt. És önök? ■

**TELJES
BIZALOM
STEFAN
RADU**

**HÁT NEM JOBB BÍZNI
A TEREMTŐNKBEN
ÉS MEGVÁLTÓNKBAN,
MÍGNEM
TALÁLKOZHATUNK VELE?**

dr. Ștefan Radu, nyugdíjas lelképásztor, a hittudományok doktora

BIZTONSÁGBAN A MENNY FELÉ

Napjainkban egyre több szó esik a biztonságról – a munkahely biztonságról, a holnap biztonságról, a lakás és az anyagi javak biztonságról –, de egyre kevesebbet hallani az élet- és üdvbi-zonyosságról. Ha biztonságban akarunk eljutni arra a helyre, ahová igazán vágyunk, és amit Megváltónk megígért, hullámhegyekkel és -völgyekkel tarkított lelki utat kell bejárunk. Néha ez az út göröngyös, máskor nehezen azonosítható a számos, élet kínálta lehetőség közül. Hogyan bizonyosodhatunk meg arról, hogy nem tévesztjük el a menny felé vezető utat?

Hogyan különböztethető meg az igazság a tévelygéstől?

Világunk történelmének legkritikusabb időszakát éljük. A Föld minden lakosának a sorsa most dől el. Saját jövőnk és mások üdvössége

is attól függ, hogy melyik utat választjuk most. A Szentlélek vezetésére van szükségünk. Krisztus követői teljes komolysággal tegyék fel a kérdést: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” (Csel 9:6).

„Isten Lelke nélkül az Ige ismerete nem ér semmit. Elméleti igazság, nem tudja megeleveníteni az ember lelkét, sem megszentelni szívét... A Lélek világossága nélkül az ember nem tudja megkülönböztetni az igazságot a tévedéstől, és elbukik Sátán mesteri kísértései nyomán” (E. G. White: *Krisztus példázatai*, 408. o.). „Ha valaha szükségünk volt a Szentlélekre, arra, hogy a Lélek megnyilatkozzék igehirdetésünkben, akkor éppen napjainkban van erre szükség” (E. G. White, *Evangelizálás*, 180. o.).

Hogyan vezet a Szentlélek?

Amikor a Szentlélek vezetésére gondolunk, általában elvárjuk, hogy segítsen abban, hogy ne tévesszük el az irányt. De hogyan érzékeljük a Szentlélek vezetését? Hallunk egy hangot, vagy különleges kinyilatkoztatást kapunk? Hogyan magyaráznánk meg ezt valakinek, aki vágyik a Szentlélek vezetésére? Mit kellene elvárunk a Szentlélek vezetési módszereivel kapcsolatosan?

Mivel a Szentlélek az igazság Lelke, vezetése minden esetben az igazsággal van összhangban. Kijelenthetjük, hogy a Szentlélek az írott Ige, a Szentírás által vezet, vagyis az elménkre hatva munkálkodik.

A Lélek vezetése azt jelenti, hogy életünket Ő irányítja, határozza meg és vezérli. Figyeljük meg a Szentírásban, hogyan vezette a Szentlélek az apostolokat és magát Krisztust is.

„És most ímé én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembe, nem tudván, mik következnek ott énreám. Kivéve, hogy a Szentlélek városonként bizonyosságot tesz, mondván, hogy én reám fogság és nyomorúság következik” (Csel 20:22-23). Pál kijelentette, hogy Jézus a „Lélektől kényszerítve” cselekszik, ami azt jelentette, hogy az elméjében levő meggyőződése Jeruzsálem felé vezette. Nem tudhatta teljes mértékben, hogy mi fog vele ott történni, azt azonban elmondta, hogy utazása során minden városban, ahol megszállt, a Szentlélek tudatta vele: bilincs és nehézség vár rá.

De hogyan tudatta vele mindezeket a Szentlélek? A választ Csel 21. fejezetében találjuk. Pál Tírus városában ért partot, amelyről a következőket olvassuk: „Feltaláltuk a tanítványokat, kik Pálnak mondják vala a Lélek által, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe” (Csel 21:4).

Úgy tűnik, a tírusi tanítványok különös lelki érzékenységről tettek bizonyosságot, és előre látták azokat a nehézségeket, amelyek Jeruzsálemben Pálra vártak, ezért folyton meg akarták győzni az apostolt, hogy ne utazzon tovább. A William-fordítás szerint „a Szentlélek tanácsainak engedve továbbra is figyelmeztették Pált, hogy ne tegye be a lábát Jeruzsálembe.” A Szentlélek az apostol lelkiismeretét a tírusi tanítványok által próbálta érzékennyé tenni, ők figyelmeztették Pált a közelgő veszélyre. Habár a „Lélektől kényszerítve” kifejezést egyes kommentátorok igazi kényszerítésként értelmezik, a Bibliában egyetlen bizonyítékát sem találjuk annak, hogy a Szentlélek erőszakot vagy kényszert alkalmazna.

Márk evangéliumában azt olvassuk, hogy miután Jézus megkeresztelkedett víztől és Lélektől, „a Lélek azonnal elragadta őt a pusztába” (Mk 1:12). Jézus nem egy erős hang vagy látomás hatására ment a pusztába, hanem a Lélek ragadta el. Általában így vezet bennünket is. Késztetést, belső meggyőződést érzünk, amely bizonyos dolgok megtételére, életünk megváltoztatására indít. Noha Isten Igéje szerint a Szentlélek a körülmények és a csodák által is vezérel, mégis legelterjedtebb kommunikációs módszere a „késztetés”. Amikor azt szeretné, hogy tegyünk meg valamit, megfelelő gondolatokat sugall, amelyek bizonyos irányba vezetnek bennünket. Mondhatni, a Szentlélek a lelkiismeretünkön keresztül szól hozzánk.

Amikor Jézust és az apostolokat a Szentlélek vezette, lényegében a szentségre vezető Igazság Igéje vezérelte őket. Pál apostol mondja: „Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai” (Róm 8:14).

Mit valósít meg a Szentlélek az életünkben?

A Prófétaág Lelkének ihletett írásai nagyon szépen mutatják be a Szentlélek munkásságának és vezetésének fontosságát és mélységét. „Az összes ajándék közül a Szentlélek volt a legmagasabb rendű, akiért az Atyához népe felemelése érdekében könyörgött. Krisztus azért adta nekünk Lelkét, hogy megújító erőforrásunk legyen. Nélküle Krisztus áldozata nem jelentett volna számunkra semmi segítséget. A gonosz hatalma évszázadok óta erősödik, és bámulatos, ahogy az

emberek alávetették magukat ennek a sátáni fogságnak. Csak az Istenség harmadik személyének hatalmas erejével tudunk ellenállni a bűnnek, és tudjuk azt legyőzni. A Szentlélek nem korlátozott erővel jön el hozzánk, hanem isteni hatalmának, erejének teljességével. A Lélek az, Aki eredményessé teszi mindazt, amit a világ Megváltója vitt véghez. A Lélek az, aki megtisztítja szívünket. A Lélek útján a hívő ember részese lesz az isteni természetnek. Krisztus isteni hatalomként adta nekünk Lelkét, hogy segítségével legyőzzük a gonoszra való minden örökölt vagy szerzett hajlamunkat, és egyházába bevéssük Krisztus jelleme” (Ellen G. White, *Jézus élete*, 671. o.).

Annyira lefoglalnak a létszükségleteink, hogy nem jut időnk arra, ami igazán fontos. Éppen ezért hangzik a tanács: „Aki Isten vezetésére bízák és szolgálatára szentelik életüket, sohasem kerülhetnek olyan helyzetbe, ami Isten gondviselésén kívül esik. Bármilyen legyen is a helyzetünk, ha Igéjének cselekvői vagyunk, van Vezetőnk, aki igazgatja utunkat; bármilyen bonyolult is a problémánk, biztos Tanácsadónk van; bármi a bánatunk, veszteségünk, vagy bármilyen elhagyatottak vagyunk is, együtt érző Barátunk van” (E. G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 248. o.).

Ne engedjük meg, hogy elcsüggeszsen a jövő a maga nehézségeivel és rossz kilátásaival. „A Szentlélek adja az erőt, amely a gyötrődő és küszködő lelkeket megtartja, úgy a világ gyűlölete, mint saját gyengeségeik és hibáik felismerése közepette. Amikor bánat és szenvedés a részünk, jövőnk sötétnek és nyugtalanítónak látszik, vagy elhagyatottnak és gyámoltalannak érezzük magunkat, a Szentlélek hitben elmondott imáinkra megvigasztalja szívünket” (E. G. White: *Az apostolok története*, 51. o.).

Honnan tudhatom, hogy a Szentlélek vezet?

- Ő határozza meg az élettel kapcsolatos teljes látásmódot. Pál apostol mondta: „Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istenből való Lelket; hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk” (1Kor 2:12). Lelki szemmel tekintek az életre;
- Vágyom Isten dicsőségére élni;
- Szeretem a testvéreimet, a lelki gondolkodású emberek társaságát keresem;
- Vágyom még jobban megismerni Istent és az Úr Jézus Krisztust;
- Egyre inkább tudatosan bennem bűnös voltom. A Szentlélek a világosság és az igazság Lelke;
- Pozitív vágyak fűtenek a szentségre és az igazságra;
- Életem egyre inkább megtermi a „Lélek gyümölcsét”.

ISTENI VEZETÉS GABRIEL DINCÁ

A Szentlélek nem korlátozott erővel jön el hozzánk, hanem isteni hatalmának, erejének teljességével. A Lélek az, aki eredményessé teszi mindazt, amit a világ Megváltója vitt véghez.

A Szentlélek győzelemre vezet

A bibliai történelemben találkozhatunk azokkal az emberekkel, akik még akkor is engedtek az Úr Lelke vezetésének, amikor nem értették meg teljes mértékben a gondviselés útját, de végül győztek. Amikor a jövő teljes kudarcot vetített elő József számára, amikor a rabszolgasors és a börtön semmi esélyt nem adott számára azt hinni, hogy őt a tévedhetetlen Isten vezérli, akkor az Úr az Ő végtelen bölcsességében József életének keserű pillanatait a győzelem pillanataivá változtatta. Amikor Dániel babilóniai fogságba került, nagyon nehéz volt előrelátnia a fényes jövőt, mégis, továbbra is a Magasságos Isten vezetésére hagykozott.

Ezen emberek számára az Istenbe vetett hit nem csak egy szép elmélet volt, hanem igazi tapasztalat. „Krisztus minden próbában segítségét nyújt, ha kérjük. Szemünk megnyílik, és meglátjuk az Igében feljegyzett ígéreteket: a gyógyítás ígéreteit. A Szentlélek megtanít arra, hogyan hasznosítsunk minden áldást, hogy azok a bajok ellenszerévé

legyenek. Minden keserű pohárra, amely ajkunkhoz ér, találhatunk egy-egy gyógyító ágat” (E. G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 248. o.).

„Ujjonghatunk afelett, hogy ami Isten gondviselésében érthetetlen volt, akkor világossá válik; amit addig megmagyarázni nem tudtunk, most megértjük; ahol eddig véges elménk csak zavart és sötétséget, ott a legszebb és legtökéletesebb összhangot találjuk. »Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerem majd, amint én is megismertettem« (1Kor 13:12)” (E. G. White: *Jézushoz vezető út*, 112. o.). ■

Gabriel Dincă, lelkipásztor

Nyugovóra tért » » » » »

FERENCZ ANTAL

Szomorú szívvel, de Krisztusban megnyugodva helyeztük nyugovóra az advent reménység teljesedéséig Ferencz Antal testvért a kézdivásárhelyi temetőben 2021. július 17-én.

Ferencz Antal – Tóni, ahogy sokan szólították – Gyergyószárhegyen született 1938. június 13-án, Ferencz Antal és Mária 10 gyermekes családjának 5. gyermekeként. A Gyergyói Medencére, az Alsó Erdőre és Gődücre úgy emlékezett, mint a világ legszebb helyére.

Tanulmányait Szárhegyen végezte. Szorgalmas családban nőtt fel, iskolai teendői mellett már gyermekkorában munkára nevelték. Családi örökségként kapta a kőfaragó mesterséget, de az ács szakmát is elsajátította. A munkához szükséges alapanyagot Alsó Erdőn termelte ki. Az erdő megedzette, életre nevelte. Sokat mesélt az ott szerzett élményekről, Istennel szerzett tapasztalatairól, a medvével, kígyóval való találkozásairól.

Szerető, gondoskodó szülei istenfélelemre, szeretetre, Isten iránti hűségre nevelték. Ezek az elvek egész életében elkísérték. Krisztushoz való ragaszkodása jelül 1957. december 25-én, a marosvásárhelyi „A” gyülekezetben keresztség által szövetséget kötött az Úr Jézussal. Moldován János lelkipásztor keresztelte meg. Haláláig az Adventista Egyház oszlopos tagja volt. Szívesen végzett igehirdetői szolgálatot, jelenlétével, lelkiileg és anyagilag is önfeláldozóan támogatta a gyülekezetet.

Élete fontos eseményének tartotta a Tolan Iucával 1962. június 10-én kötött házasságot, amelyet a jó Isten három gyermekkel áldott meg: Izabella, Sámuel és Attila.

Kedélyes, közvetlen, szolgálatkész, segítő, megértő és szorgalmas ember volt.

Minden erejével támogatta a családját úgy anyagi, mint lelki téren. Esténként sok bibliai történetet mondott, olvasott. Szerette a zsoltárokat, többet meg is tanult kívülről. Kedvence a 91. zsoltár volt, amely vallomás az Istenben bízó ember bátorságáról és reménységéről. Munkáját énekelve végezte, így ezeket a szent énekeket a családja is elsajátította.

Beteg feleségét kitartóan és sok türelemmel gondozta. Élete végéig tevékeny életet élt.

Az „elköltözés” 59 év házasság után, élete 84. évében, 2021. július 14-én következett be, amikor rövid és türelemmel viselt betegség után megpihent Krisztusban. A temetéskor a vigasztalás szolgálatát Ferencz Z. József, Niculescu Emilian, Szabó László és Agape Flavius lelkipásztorok végezték. Bátorításul szolgált az ige: „Valakik pedig befogadják Őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek” (Jn 1:12).

Reménységgel búcsúztak tőle felesége, leánya, fiai és azok családja, rokonok, ismerősök, a népes gyászoló gyülekezet. Várjuk az Úr Jézus eljövetelet, amikor ismét találkozunk elveszített szereteteinkkel. ■

Lejegyezte: **Ferencz Izabella**, az elhunyt leánya

A SZÍVBETEGSÉGEK

Kell-e aggódnunk?

Azt hallottam, hogy a világon a legtöbb elhalálozás a szívbetegséghez köthető. Huszonöt éves férfi vagyok, fejlődő országban élek. Veszélyben van-e az életem?

Napjainkban valóban a szív és érrendszeri betegségek jelentik az elhalálozások fő okát. 2015-ben közel 18 millió személy hunyt el szívbetegségben. Az elhalálozások zöme az alacsony és közepes jövedelmet biztosító országok lakói közül került ki. Hozzávetőleg 7,4 millió személy hunyt el szívkoszorúér betegségben, és további 6,7 millióan haltak meg agyvérzésben.¹ Ezek a statisztikák azt mutatják, hogy az érlemezés kihat a teljes érrendszerre, és hogy a legsebezhetőbb szervünk ebben az esetben a szívünk és az agyunk. A szívizom és az agy számára különösen fontos a megfelelő oxigénellátás, és főleg azok a véredények érintettek betegség esetén, amelyek vért és oxigént szállítanak a szövetekhez.

Hogy ön veszélyben van-e? Ezt nehéz pontosan megállapítani, figyelembe véve, hogy nem ismerjük sem az ön egészségügyi előtörténetét, sem a leleteit, sem a családi helyzetét. Viszont még fiatal, és ez előnyt jelent. A kockázatot jelentő korhatár általában 45 év férfiak, és 55 év nők esetében. A nők hormonális védelemmel rendelkeznek a menopauza jelentkezéséig, ennek köszönhető, hogy a szív és érrendszeri betegségek az ő esetükben később mutatkoznak. Amennyiben a családban volt már agyvérzéses vagy szívinfarktusos beteg, főleg fiatal korban, akkor ez jelentős kockázati tényezőt képezhet.

A dohányzás fontos kockázati tényezőt jelent bármely társadalomban, de főleg a fejlődő országokban. Ennek két oka is van. Elsősorban, a fejlett országok lakói már tanúi lehetnek olyan dohánygyárak ellen lefolytatott bírósági eljárásoknak, amelyek mérgező terméküket most már külföldre exportálják, oda, ahol még nem számíthatnak a törvény szigorára. Másodsorban pedig, a fejlődő országokban az egészségügyi infrastruktúra még nem teszi lehetővé a dohányzáshoz köthető betegségek korai stádiumban való széleskörű diagnosztizálását.

A magas vérnyomás, ha nincs figyelemmel kísérve, szintén kockázati tényező. A szív és érrendszeri betegségek további kockázati tényezőihez

tartozik az egészségtelen táplálkozás, az elhízás, az 1-es és 2-es típusú diabétesz és a mozgáshiány. Különböző utóbbiakat tartják felelősnek a nem fertőző betegségek kialakulásáért (egészségügyi szakemberek két kategóriára osztották a betegségeket – fertőző és nem fertőző betegségekre²). Ugyanakkor az alkoholfogyasztás is fontos kockázati tényező.

További kockázati tényező a megnövekedett vérszír-, koleszterin- és triglicerid-szint. Hosszadalmas viták folytak a zsírok fontosságáról. Ma már meggyőző bizonyítékok állnak rendelkezésünkre arra vonatkozóan, hogy a magas koleszterinszint érlemezéséhez, a vérerek degeneratív elváltozásához vezet, ami agyvérzést és infarktust is okozhat. Ez tapasztalható az úgynevezett örökletes magas koleszterinszint esetében, mely betegséghez a vér magas koleszterinszintje társítható. Volt alkalmunk ennek a betegségnek a súlyos formájával is találkozni, amikor súlyos koszorúér-elváltozásban szenvedő fiatal, sőt serdülőkorú személyek szorultak koszorúérműtétre. Tartózkodjon tehát a telített zsíroktól, a kalóriában gazdag élelmiszerektől és a gyors-ételektől.

A koszorúér-betegség kockázati tényezőinek e vázlata talán segít önnek felmérni a valós kockázatokat. Annál hatékonyabb a megelőzés, minél korábban kezdjük el. Táplálkozzon egészségesen, mozogjon, pihenjen, legyen derűlátó és kiegyensúlyozott, és bízson Istenben!

Éljen teljes életet! ■

Peter N. Landless, kardiológus szakorvos,
a Generál Konferencia Egészségügyi Osztályának igazgatója.

Zeno L. Charles-Marcel, belgyógyász szakorvos,
a Generál Konferencia Egészségügyi Osztályának társigazgatója.

**TARTÓZKODJUNK
A TELÍTETT ZSÍ-
ROKTÓL, A KALÓ-
RIÁBAN GAZDAG
ÉLELMISZEREKTŐL
ÉS A GYORS-ÉTE-
LEKTŐL! A KOSZO-
RÚÉR-BETEGSÉG
KOCKÁZATI
TÉNYEZŐINEK
E VÁZLATA SEGÍT
FELMÉRNÜNK
A VALÓS KOCKÁ-
ZATOT.**

Adventist World, 2018. február

¹ WHO Fact Sheet on CVDs: <http://www.who.int/mediacentre/factsheets/fs317/en/>.

² www.viata-medicala.ro

ELÉG VOLT... FORDULJATOK VISSZA!

Az élet folyamatos előrehaladás. Nem állunk egy helyben, nem csodáljuk a körülöttünk levő szépséget, hanem haladunk előre a vég felé. Elsősorban az éveink telnek; megszületünk, felnövünk, dolgozunk és valamit elérünk, aztán meghalunk. Ugyanez megy végbe a természetben is. A növények kihajtanak, gyümölcsöt teremnek, majd elszáradnak. De a történelem is tanulságokat tár elénk; minden népnek megvan a maga helye és ideje, aztán eltűnik, hogy más jöjjön a helyébe. Így követték egymást a világbirodalmak is. Babilont, az arany fejet Médó-Perzsia, vagyis az ezüst törzs

követte; aztán jött a bronz deréktájék, azaz Görögország, utána pedig Róma, a vas lábszárak; utoljára pedig a részben vas és részben agyag lábfejek. Legvégül pedig megjelent a kő, Isten országa.

Láthatjuk, hogy a világunk nem fejlődik, hanem visszafejlődik; nem válik jobbá, szebbé, különlegesebbé, hanem egyre gonoszabb, szennyezettebb, romlottabb lesz. Ismereteket, javakat, technológiát halmozunk fel, találmányainkkal könnyebbé tesszük az életünket, de végül mégis elégedetlenek, boldogtalanok vagyunk, és tönkretesszük az életterünket, a Földet.

VILÁGUNKRA

VONATKOZÓAN

ISTEN KÉSZÍTETT

EGY TÖKÉLETES TERVET:

A MENNYEK ORSZÁGÁT.

EZ A TERV A VÉGSŐ

ISTENI TERV MODELLJÉT

KÉPVISELI.

Világunkra vonatkozóan Isten készített egy tökéletes tervet – a mennyek országát. Ezt a tervet részben bemutatta, sőt meg is valósította Izrael népe, akit Isten választott ki, hogy figyelmeztesse a világot, és a végső isteni terv modelljét képviselje. Isten Egyiptomba vitte, majd kimentette őket, hogy sokasodjanak és nagy néppé legyenek. Kihozta Egyiptomból, és az ígért földje felé vezette őket. Akkor kínálta fel nekik Kánaánt, amikor a kánaániták épp befejezték létezésük ciklusát, mivel annyira lezülöltek, hogy már nem élhettek normális életet.

Az Úr csodák folytán vezette a zsidókat: harc és vérontás nélkül hagyták el Egyiptomot; történelmi szempontból egyedi módon keltek át a Vörös-tengeren; isteni oltalom és égi eledel kísérte őket az úton. Minden tökéletesen el volt tervezve, és az égi irányítás alatt jutottak el Kánaán határáig. Ám ekkor bekövetkezett a baj. Bár minden bizonyíték a rendelkezésükre állt arra vonatkozóan, hogy csodálatos az ország, zúgolódásuk, hitetlenségük és lázadásuk további 40 évig a pusztában tartotta őket.

Megszokták a pusztai létet. Nem dolgoztak, mégis volt kenyerük és vizük; nem háborúztak, mégis szabadok voltak és biztonságnak örülhettek; nem volt szükségük házra, mert elég volt nekik a sátor. Megelégedtek a kevéssel is, viszont nem került nagy erőfeszítésükbe, de nem voltak nagyra törő céljaik sem. Akkor vagy a legnagyobb veszélyben, ha elveszíted az ideált, az életcélt, amely felé szeretnél haladni. Célunk nem csak az, hogy együnk és igyunk, szórakozzunk és sétáljunk, éljünk minél hosszabb életet, és idős korban haljunk meg. A sírgödör ne legyen az „örök hálék” számunkra, hanem egy pihenőhely, ahonnan a mennybe repülünk. Ez a mi eszményképünk.

„Elég volt!” – mondta Isten. – Forduljatok Kánaán felé, és induljatok el! Az életben jönnek zavaros, zúros, gyötrelmes pillanatok, amelyek felráznak az álmodozásból, és megpróbálnak ráébreszteni a valóságra. Nem elég csupán túlélni és leküzdeni a nehézségeket! Sokkal fontosabb megtanulni a fájdalom leckéjét, és megérteni, majd elfogadni az isteni tervet.

Szép lett az életünk, hiszen egy közös Európában éltünk, amelynek határain belül csupán a személyazonossági igazolvánnyal utazhattunk. Egyre több pénzt kerestünk, mindenkinek lett autója, háza, vagyona, és bejárhattuk az egész világot. Aztán elkezdünk kidobni dolgokat, és egyre több szemetet termeltünk. Fogyasztói társadalommá váltunk, ahol igazi kikapcsolódást jelentett a bevásárlóközpontok látogatása.

De egyszer csak feltűnt a válság, a koronavírus-járvány. Orkánként csapott le az egész világra,

így hát nem volt hová menekülnünk. A házaink börtönökké váltak, és lassan megjelent a hiány, az éhség is. Kiáltások hangzanak el, lázadások törnek ki, de ki hallja meg a kiáltást, és ki fog válaszolni? Ha mélyebben belegondolunk, feltesszük a kérdést: Mi értelme az egésznek? Honnan ered a baj, és mire számíthatunk még? Csak egy biztos válasz létezik: Isten. Ő beszélt a végidőről, jelek és események egész sorát mutatta be nekünk, majd felszólított, hogy készüljünk fel, és emeljük szemünket az ég felé.

„Elég volt!” Legyen elég a világ gyönyöreiből, hagyjátok abba a pénz, a javak és a fogyasztás hajhászását! Keressetek valami mást, szakítsatok időt a tanulmányozásra, az elmélkedésre, az imára és az Istenhez való közeledésre! Keressétek az élet értelmét, próbáljátok meglátni a jelenvaló világon és a síron túl a menny fényeit! Létezik egy sokkal jobb, tökéletesebb világ, afelől érdeklődjétek, és törekedjétek a honpolgáraivá válni!

Jézus Krisztus megígérte: „Elmegyek, hogy helyet készítsek számotokra. Ott-hont készíték minden család számára, majd bebutorozom és felszerelem minden szükséges eszközzel, aztán visszajövök, hogy magamhoz vegyelek titeket. Azt akarom, hogy ahol Én vagyok, ti is ott legyetek!” Hiszitek Jézus ígérését? Gondoltatok-e valaha mennyei lakásokra? Mit tesztet, hogyan készültök egy teljesen más, új világban való lakozás érdekében?

Emeljétek szemeiteket az égre! Nézzetek a tiszta, kék égre, és várjátok a mennyek országát. Az igazi keresztény földi életének ez a célja és eszményképe.

Barátaim, Isten megállított bennünket a világi javak utáni esztelen rohanásunkban, hogy legyen időnk átértékelni az életet és a jövőt. Fedezzük fel azt a magasztos eszményképet, amit Jézus állított elénk, és határozott léptekkel induljunk el Felé. Abba az irányba forduljunk, ahol nemes, jó és örök értékek vannak. Forduljunk mennyei Atyánk felé, és imádkozzuk: „Jöjjön el a Te országod!” Forduljunk Megváltónk, Jézus felé, és mondjuk: „Jövel Uram Jézus!”

Hiszem, hogy a jelenlegi válság első számú célja az, hogy megálljunk a „körforgalomban”, és a helyes irányt válasszuk. Ne engedjük, hogy magával ragadjon a zúgolódás, a kritizálás, az elégedetlenség vagy a félelem! Használjuk ki az alkalmat, és találjuk meg életünk célját! Válasszuk a menny felé vezető utat! Erre segítsen meg minket az Úr! ■

A HELYES DÖNTÉS TRAIAN ALDEA

„DE SZÓLA AZ ÚR NÉKEM, MONDVÁN: ELÉG MÁR E HEGYET KERÜLGETNETEK, FORDULJATOK ÉSZAK FELÉ.” (5MÓZ 2:2-3)

dr. Traian Aldea, nyugdíjas lelkipásztor

AZ ISTENI ÍTÉLET, AHOGY A SZENTÍRÁS BEMUTATJA AZT (IV)

JÉZUS KRISZTUS, A BÍRÓ

Hogyan értendő az a bibliaszöveg, amely rámutat, hogy az Atya a teljes ítéletet átadta a Fiúnak (Jn 5:22), anélkül, hogy ezzel ellentmondana Dán 7:9 versének, ahol az Atya Isten az utolsó ítélet keretében bíróként van bemutatva?

Tulajdonképpen az Úr Jézus mindig is rendelkezett a bírói tisztséggel, lévén, hogy Ő igazi Isten, az Istenség második Személye. Még Ábrahám pátriárka is tudta ezt, hiszen „az egész föld bírója” (nemcsak a szodomabelieké – 1Móz 18:25) megszólítással tisztelgett előtte. Ézsaiás próféta megemlíti Jézus néhány fontos tisztségét:

„Mert az Úr a mi bíránk, az Úr a mi vezérünk, az Úr a mi királyunk, Ő tart meg minket!” (Ézs 33:22). Mi történik, ha nem vesszük figyelembe az Úr e tisztségeit?

A bibliai történelemből megérthetjük, hogy mit jelent lekicsinyelni, közvetlen vagy közvetett módon, akár csak egyet is az Úr tisztségei közül. Sámuel próféta hivatali ideje vége felé a nép kietartóan kérte őt, hogy kenjen királlyá egy embert, hogy Izraelnek is ember-királya legyen, mint a szomszédos népeknek. Ez a kérés mélyen elszomorította Sámuelet, és Istenhez fordult segítségért. Ez volt az Úr válasza: „Fogadd meg a nép szavát mindenben, amit mondanak néked, mert nem téged utáltak meg, hanem engem utáltak meg, hogy ne uralkodjam felettük” (1Sám 8:7).

Ebből következik, hogy Jézus bármely szerepének lekicsinylése, még ha közvetett módon is, tulajdonképpen az Ő személyének megtagadását jelenti, még akkor is, ha a többi szerepét nem vitatják. Ez a megtagadás az Úr Jézus első eljövetelkor érte el a tetőfokát. Abban az időszakban, amikor Izraelnek a legtöbb hasznot kellett volna húznia a Messiás testet öltéséből, pontosan az ellenkezője történt. János feljegyezte az evangéliumában szomorú megállapítását: „Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadák be őt” (Jn 1:11). Ő volt a kőművesek által megvetett Kő, amiről a prófécia

JÉZUS BÁRMELY
SZEREPÉNEK
LEKICSINYLÉSE,
MÉG HA KÖZVE-
TETT MÓDON IS,
TULAJDONKÉPPEN
AZ Ő SZEMÉLYÉ-
NEK MEGTAGADÁ-
SÁT JELENTI.

is beszélt (ApCsel 4:11). Izrael népe – és főleg a vezetői – leplezetlenül tagadták az Úr összes szerepét, és megtagadták Őt is: „Nincs más királyunk, csak a császár”, ami aztán abban csúcsonyult ki, hogy a keresztre feszítését követelték.

De mi a helyzet a keresztyénységgel ebben a tekintetben? Napjaink legtöbb keresztyén felekezete elfogadja Jézust Úrnak, Királynak, Üdvözítőnek és Bírónak, de törvényalkotói tekintélyét vitatja, nyilván nem közvetlen, kifejezett módon (expresis verbis). Megteszi viszont közvetett módon, azáltal, ahogy a Tízparancsolathoz viszonyul, amelyet Jézus mondott a Sínai hegyen, törvényalkotó szerepében. Egyes keresztyén felekezetek úgy tartják, hogy az Úr Jézus részben vagy teljesen felfüggesztette a Tízparancsolatot, ami rendkívül súlyos vád. Ily módon megismétlődik az Úr Jézus részleges elfogadásának bűne. Ilyen keresztyényekről olvashatunk Mt 7:21–23 szakaszában. Habár az ebben a bekezdésben említett keresztyének Úrként ismerik el Jézust, és úgy vélik, hogy az Ő nevében értek el rendkívüli eredményeket (prófétáltak, csodákat tettek, ördögöt űztek), az ítélet napján fogják megtudni, hogy Jézus viszont sosem ismerte el őket: „És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők.”

Megtagadjuk Jézus Személyét, ha közvetlen vagy közvetett módon figyelmen kívül hagyjuk bármelyiket a szerepei, tisztségei közül. Az Úr Jézust nem lehet csak részlegesen elfogadni, százelekarányosan.

Testet öltése alkalmával, amikor Jézus emberként jött le a földre, nem bírói, hanem üdvözítői minőségében tette, amint az saját kijelentéseiből is kiderül: „Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartsa a világ általa” (Jn 3:17). „És ha valaki hallja az én beszédeimet és nem hisz, én nem kárhoztatom azt: mert nem azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot, hanem hogy megtartsam a világot” (Jn 12:47). Egyenesen elutasította ezt a szerepet, amikor két testvér között közvetített: „Ember, ki tett engem köztetek bírónak vagy osztóvá?” (Lk 12:14).

A megbocsátást, amit a gutaütöttek ajánlott fel, nem bírói tekintélye folytán, hanem az ember Fia minőségében adta meg. Nem a bíró hatáskörébe tartozik a megbocsátás. A kegyelmet, megbocsátást egyedül a király vagy az állam elnöke ajánlhatja fel. „Jézus pedig azoknak hitét látván, monda a gutaütöttek: Fiam, megbocsátattak néked a te bűneid.” (Mk 2:5). „Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma

e földön a bűnöket megbocsátani” (Mk 2:10). Az isteni ítéletre tehát nem az Úr Jézus földi szolgálatának ideje alatt került sor.

Igaz viszont, hogy az Igazság jelenléte a világunkban egyfajta válogatást vitt véghez, amit az Úr Jézus „ítéletnek” nevez. Ez viszont egy közvetett ítélet volt, ami abban nyilvánult meg, hogy az emberek állást foglaltak Jézus és az általa hirdetett igazság mellett vagy ellen. „És monda Jézus: Ítélet végett jöttem én e világra, hogy akik nem látnak, lássanak; és akik látnak, vakok legyenek” (Jn 9:39).

E figuratív nyelvezet által az Úr Jézus nem egy tulajdonképpeni ítéletről beszél, hanem az embereknek az általa hirdetett igazság világosságára adott különböző válaszairól. Főleg az írástudók és a farizeusok tanúsítottak szándékos „vakságot”, mivel zavarta őket az Üdvözítő tanításainak átható világossága, leleplezve bűneiket, kétszínűségüket, lelki büszkeségüket. Tudatosan nem ismerték el, hogy Jézus Isten Fia. Velük ellentétben viszont a vámszedők és a bűnösök, akik addig lelki vakságban – a tudatlanság sötétségében – éltek, megtapasztalták a látás elnyerésének csodáját, mivel a világ Megváltóját fedezték fel Jézusban.

Hit vagy hitetlenség, Jézus és az általa hirdetett igazság iránti engedelmség vagy engedetlenség által az emberek állást foglaltak (és állást foglalnak ma is) vagy az Üdvözítő mellett, vagy az Üdvözítő ellen. Azonban nem ez a végső isteni ítélet, amelyre a Biblia utal.

Az emberiség feletti hivatalos ítéletre a két végső ítélet alkalmával kerül sor: egyesek a vizsgálati ítélet keretében ítéltetnek meg (1844-től kezdődően egészen a kegyelem lezárulásáig), és ebben az ítéletben kizárólag Isten népének lesz része. A többi ember ítéletére az 1000 év alatt – a törvénytelenek ítéletekor – kerül sor. Hasonlóképpen kell értelmezni az Úr Jézus megjegyzését is Sátán ítéletére vonatkozóan: „Most van e világ kárhoztatása; most vettetik ki e világ fejedelme” (Jn 12:31).

A világegyetem előtt nyilvánvaló volt az ördög bűnössége, még Jézus testet öltése előtt is, mindabból, amit addig, a négyezer év alatt az emberiséggel és a világgal tett. Rosszat tett olyan emberekkel, akikről a Biblia azt mondja, hogy „mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül” (Róm 3:23). Csak Sátán Jézussal szembeni magatartásában nyilatkozott meg a teljes, maximális bűnösség. Csak akkor vált láthatóvá az ellentét az Úr Jézus bűntelenségének patyolatfehérje és Sátán minden ok nélküli gyűlöletének feketéje között. Hivatalos megítélésére hivatalos keretek között kerül majd sor az ezer éves időszak alatt. Ha Sátán végső elítélésére ezelőtt kétezer évvel került volna sor, mi történne azokkal a törvényteleniségekkel, amelyeket azóta követett el? Egy igazságos ítéletnek ki kell terjednie abszolút minden cselekedetére, ami nyilván csak a történelem végén következhet be.

AZ ÍTÉLET EVANGÉLIUMA EMILIAN NICULESCU

AZÁLTAL,
HOGY ENGEDELMESEK
VAGY ENGEDETLENEK
JÉZUS IRÁNT,
AZ EMBEREK
TOVÁBBRA IS
A MEGVÁLTÓ JOBB
VAGY BAL OLDALÁN
HELYEZKEDNEK EL.

**A VIZSGÁLATI
ÍTÉLET MEGELŐZI
JÉZUS MÁSODIK
ELJÖVETELÉT.
JÉZUS SZÁMÁRA
A VIZSGÁLATI ÍTÉ-
LET OLYAN, AKÁR
EGY MENYEGZŐ
ÖRÖME, MIVEL
A VÖLEGÉNY-
NEK ALKALMA
VAN BEMUTATNI
A VILÁGEGYETEM
ELŐTT A MENY-
ASSZONYÁNAK
– AZ EGYHÁZNAK
– A MEGIGAZULÁS
RUHÁJÁBA ÖLTÖ-
ZÖTT JELLEMÉT.
AZ ÜDVÖZÜLTEK
MENNYBEMENE-
TELE UTÁN PEDIG
SZEMÉLYESEN IS
BEMUTATHATJA
A MENYASSZONYÁT.**

A Jézusra bízott ítélet – amelyre Jn 5:22 verse is utal – előbb a végrehajtó ítélet, amely a vizsgálati ítéletet követi (lásd Mt 25:31–46), majd az ezer év alatti ítélet.

A Prófétaság Lelkéből merített alábbi idézetek segítenek megértenünk ezt a látszólagos dilemmát:

„Krisztus közbenjárása hamarosan véget ér. Aki megmaradt számunkra Közbenjárónak, hallja imáinkat és megtérésünket kinyilvánító vallomásunkat, és a feje körül szivárvány látható, mely kegyelmét és szeretetét jelképezi, nem-sokára befejezi a mennyei szentélyben végzett szolgálatát. Kegyelme és irgalma leszáll a trónról, és az igazság veszi át a helyét. Krisztus, Akire a nép tekintett, felvállalja legfelsőbb bírói tiszt-ségét” (Ellen G. White cikke a *The Review and Herald* 1889. január 1-i számában).

„Amikor a hűséges győztesek megkoronáztatnak, Isten bemutatja nekik az összes bűnöst, aki áthágta a törvényét és a Vele kötött szövetséget. Az igazak közül egy sem fog hiányozni az ítélet meghozatalának folyamatáról. Az üdvözültek felfedezik a Bíróban Jézus Krisztust, akit minden bűnös keresztre feszített. Az ember Fia eljön dicsőségben, és összegyűl előtte a föld minden nemzete. Az Atya nem ítél meg senkit. Az ítélet jogát átadta Fiának” (Ellen G. White: 77. kézirat, 1906).

A vizsgálati ítélet végén – amely idő alatt az Úr Jézusnak ügyvédi szerepe van – Krisztus felveszi bírói ruháját és szerepét, hogy a vizsgálati ítélet nyomán született döntések értelmében jutalmazzon.

Ha megfigyeljük Jn 5:22 versét, megállapíthatjuk, hogy Jézus azokra az eseményekre utal, amelyek a második eljövétel alkalmával fognak megtörténni: a halottak feltámadása és a vizsgálati ítélet végrehajtása. Ezt az ítéletet az Atya a Fiúra bízta:

„Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljő az idő, és az most vagy, amikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és akik hallják, élnek. Mert amiként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában: és hatalmat ada néki az ítélettelre is, mivelhogy embernek fia. Ne csodálkozzatok ezen: mert eljő az óra, amelyben mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát, és kijőnek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására” (Jn 5:25–29).

Hasonlóképpen az Úr Jézus bíró lesz az üdvözültekkel együtt az ezer év alatt. Ez előtt a bíróság előtt nem kell megjelenniük azoknak, akik hittek Jézusban.

„Krisztussal együtt ítélkeznek a gonoszokon. Összevetik tetteiket a törvénykönyvvel, a Bibliával, és mindenkinek az ügyét a cselekedetei szerint döntik el. Majd kiszabják a gonoszok büntetését a cselekedeteik szerint, és ez az ítélet bekerül a nevük mellé a halál könyvébe” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 660. o.).

Az Úr Jézus utalása a vizsgálati ítéletre

Néhány példázatában Jézus úgy utal a vizsgálati ítéletre, mint ami közvetlenül a visszajövetele előtt történik. A királyfi esküvőjének parabolájában például az Atya az, aki megvizsgálja a menyegzőn résztvevő személyeket, és kizárja azt, akinek nincs menyegzői ruhája (Mt 22:1–14). Hasonlóképpen a talentumok példázatában meg van említve, hogy a gazda visszatér a menyegzőről, és magával hozza a megfelelő jutalmakat hűséges szolgálóinak (Lk 12:36). Az Úr Jézus számára a vizsgálati ítélet olyan, akár egy menyegző öröme, mivel a Völegénynek alkalma van bemutatni a világegyetem előtt a Menyasszonyának – az Egyháznak – a megigazulás ruhájába öltözött jellemét. Az üdvözültek mennybemenetele után pedig személyesen is bemutatathatja Menyasszonyát.

„Minden esetet életre vagy halálra ítélték. Jézus a szentélyben szolgált, és az ítéletet megkezdte a meghalt igazakon, majd folytatta az élő igazakon. Krisztus elnyerte országát, miután elvégezte engesztelő szolgálatát a népért, és eltörölte bűneiket. Országának alattvalói elkészültek. A bárány menyegzője bevégeződött, és az országot és annak nagyságát az egész ég alatt átadták Jézusnak és az üdvösség örököseinek, és Jézus megkezdte uralkodását, mint a királyok Királya és uraknak Ura” (Ellen G. White: *A megváltás története*, 280. o.).

Láthatjuk tehát, hogy csak ezek után a tisztázások után lehetséges az isteni ítéletre, a ceremoniális rendszer engesztelési napjára és az Úr Jézus bírói szerepére vonatkozó bibliai utalások összeegyeztetése. *(folytatjuk)* ■

Emilian Niculescu, nyugdíjas lelképásztor

AZ IHLETÉS TEOLÓGIÁJÁNAK DILEMMÁI (I)

Két vélemény a „mindennapi áldozatról”

A „mindennapi áldozat” Dániel próféciainak egy jellegzetes kifejezése (8:11–13; 11:31; 12:11), amely a héber kifejezésből származik („folyamatosan égő, naponta megújuló egészen eléggő [áldozat]”).¹ Az adventisták örökölték William Miller eredeti, a prófécia „mindennapi áldozatra” vonatkozó értelmezését (1842), miszerint ez a pogányságot képviselné;² mivel a „áldozat” szót a fordítók tették hozzá a „mindennapi”-hoz, amely egymagában a „pusztító utálatosság” (a pápaság) megjelenése előtti világ domináns történelmi valóságára, azaz a pogányságra vonatkozik.³

Ellen White sosem foglalkozott a „mindennapi” témájával, viszont 1850-ben, egy a Miller által kiszámított 2300 profetikus nap helyességére vonatkozó látomással kapcsolatban, az 1843-as diagram szerint, érintőlegesen kifejtette tipikusan milleri álláspontját:

„Ezután láttam, hogy Dániel 8:12 versében a »mindennapi« szó mellé az »áldozat« szót emberi bölcsesség toldotta, holott nem tartozik a szöveghez, és hogy az Úr efelől helyes nézetet csak azoknak adott, akik az ítélet óráját hirdetik. 1844 előtt, midőn még egyetértés uralkodott, mindenkinek helyes fogalma volt a »mindennapi« felől, azonban 1844 óta egyéb nézetek is elfogadásra leltek, aminek sötétség és zavar lett a következménye. 1844 óta nincs többé meghatározott idő és nem is lesz” (Ellen G. White: *Tapasztalatok és látomások*, 74. old.).⁴

J. N. Andrews (1872) és Uriah Smith (1904) folytatták Miller értelmezését a „mindennapi”ról, miszerint a szó a pogányságra utal⁵; nem készült tanulmány, amely felülírta volna a milleri értelmezést. 1897 után azonban Ludwig Conradi (az Egyház európai vezetője, kivételes képességű miszionárius és a Generál Konferencia Bizottságának tagja), személyes tanulmányozás nyomán elhozta Amerikába is az új értelmezés szikráját: a „mindennapi áldozat” Dániel próféciaiban az Úr Jézus Krisztus mennyei szentélyben végzett szolgálata.

A vihar előtti csend

Amikor 1899-ben Angliában dolgozott, William Prescott professzor, az adventizmus történetét nagy mértékben befolyásoló teológus és igazgató

is hasonló értelmezést hirdetett, amelyet talán éppen Conraditól kölcsönözött. (E. E. Andross testvér nagyon zaklatottá vált ettől a javaslattól, és tájékoztatta Stephen Haskell a hamarosan megjelenő új értelmezésről. Haskell a White családhoz közeli úttörő volt, misszionárius lelkületű ember, aki kész volt mindent feláldozni az Egyház üzenetéért; de sajnos összetévesztette a fixizmust a hitben való állhatatossággal, a szóbeli ihletés híve lévén.)

Prescott Uriah Smith-szel is megosztotta ezt a felfedezést, de nem hatotta meg az idős, konzervatív teológust. A Generál Konferencia elnöke, Arthur Daniells és a Generál Konferencia titkára, William A. Spicer azonban örömmel fogadták el Prescott értelmezését. Úgy tűnik, hogy 1905 körül Alonzo Jones is kezdte támogatni ezt az „új értelmezést”. Conradi protestáns ihletésű magyarázata⁶ sokakat meggyőzött az Egyház vezetőségi tagjai közül, akik bátorították, hogy publikálja a meglatását. Uriah Smith azonban figyelmeztette: „Maradj meg a régi mérföldköveknél!”⁷

A Generál Konferencia bizottsága kinevezett egy vezetőségi testületet (William W. Prescott, tanár; Ole A. Olsen, egykori G. K. elnök; Henry P. Holser, misszió-igazgató; Westphal⁸, misszió-igazgató; William C. White, Ellen G. White személyi titkára), amelynek az volt a feladata, hogy ellenőrizze, vannak-e ellenzői az új értelmezésnek? A teljes testület egyet értett azaz, hogy Conradi testvér kiadja az értelmezését, amit 1905-ben meg is tett.⁹ Német nyelven publikálta a magyarázatát, ami csak Európában terjedt¹⁰, Uriah Smith ekkor már nem élt.

Ellen White fogadatlan védelmezői

Az új értelmezés azonban konfliktus-gerjesztő volt, és a Minneapolis-i lelkület újból megnyilvánult. Haskell körül Leon Smith (Uriah fia), John Loughborough, F. C. Gilbert, O. A. Johnson, J. S. Washburn összefogtak, mivel megijedtek, hogy elmozdultak a hit oszlopai. Egyesek közülük, Haskellhez hasonlóan, nem tulajdonítottak túl nagy jelentőséget ennek a kérdésnek, de mivel tudták, hogy E. G. White már írt ebben a témában, ami számukra a hagyományos értelmezés „igazolásának” tűnt, azt hitték, hogy kötelességük megvédeni a prófétanő tekintélyét, mivel szerintük a másik „tábor” már elvesztette

A FÉNY ÚTVONALA FLORIN LAIU

ELLEN WHITE
SOSEM
FOGLALKOZOTT
A „MINDENNAPI
ÁLDOZAT”
TÉMÁJÁVAL,
VISZONT 1850-
BEN, EGY A
MILLER ÁLTAL
KISZÁMÍTOTT
2300
PROFETIKUS NAP
HELYESSÉGÉRE
VONATKOZÓ
LÁTOMÁSSAL
KAPCSOLATBAN,
AZ 1843-AS
VÁZLAT SZERINT,
ÉRINTŐLEGESEN
KIFEJTETTE
JELLEGZETESEN
MILLERITA
ÁLLÁSPONTJÁT.

Uriah Smith

Stephen N. Haskell

Arthur G. Daniells

William W. Prescott

AZ ÚR KINYILATKOZTATTA ELLEN WHITE SZÁMÁRA, HOGY AZ IDŐPONTOKRA VONATKOZÓ ADDIG BEMUTATOTT ÉS FENNTARTOTT LÁTOMÁS HELYES VOLT, ÉS NEM KELL ÚJABB IDŐPONTOKAT MEGHATÁROZNI, ÉS NEM IS LESZ EGY MÁSIK ÜZENET EGY ÚJABB IDŐPONTOT ILLETŐEN.

a hitét E. G. White írásainak ihletettségében. Így született meg a semmiből egy kampány, amely az új értelmezés hirdetőit volt hivatott hitelteleníteni.

Haskell 1908. március 22-én ezt írta Daniells-nek:

„Én nem teszek mást, mint megvédem az *Early Writings* (Tapasztalatok és látomások) c. könyvet, és mindaddig, míg én azt hiszem, hogy ez a könyv azt az értelmezést hirdeti, amelyet én is elfogadok – és sokan vannak, akik így hisznek –, és mindaddig, míg White testvérnő nem ad olyan magyarázatot, amely összhangban lenne Prescott gondolatával, hogy a Bizonyásgtétéleket védje, a mások kedvéért én is védeni fogom... Kell-e nekem azt hinnem, hogy a Bizonyásgtétélek egy bizonyos, az ítéletemmel és az olvasatommal ellentétes dolgot tanítanak, amikor White testvérnő nem ad erre vonatkozólag semmiféle magyarázatot? (6BIO 253–254) [...] Ha White testvérnő valahol azt mondja, hogy nem akarta azt nyilatkozni a »mindennapiról«, akkor én sem mondok semmit.” (S. N. Haskell to CCC, 1908. március 30.; uo.).

Ugyanabban az évben Ellen G. White ismétlen ezt válaszolta erre a kérdésre:

„Semmilyen világosságom nincs ebben a témában” (226. levél, 1908).

„Nem vagyok kompetens¹¹ abban, hogy egyértelműen meghatározzam az ebben a kérdésben vitatott pontokat” (250. levél, 1908).

Daniells, Willie White és C. Chrisler megkeresték Ellen White-ot az *Early Writings*-ben leírtakkal kapcsolatban. Daniells magával vitte a könyvet és az 1843-as profetikus diagramot („térképet”). Az interjúra ekképpen emlékezett Willie White:

„Előbb felolvastam White testvérnőnek, amit az *Early Writings*-szel kapcsolatosan nyilatkozott, majd letettem elé a profetikus diagramot, amit a prédikátoraink használtak, amikor Dániel és a Jelenések jövődöléseit magyarázták. Felhívtam a figyelmét a szentély képére és a 2300 éves periódusra, majd megkérdeztem, hogy vissza

tud-e emlékezni, mi mutatott meg neki erre a kérdésre vonatkozóan.

Ha jól emlékszem, azt kezdte el mondani, hogy az 1844-es események résztvevői közül egyesek megpróbálták új időpontokat meghatározni a 2300 éves időszak végére vonatkozóan. [...] Ez zavart keltett az Advent Mozgalomban résztvevők között. Ebben a zavart állapotban az Úr kinyilatkoztatta számára, hogy az időpontokra vonatkozó addig bemutatott és fenntartott látomás helyes volt, és nem kell újabb időpontokat meghatározni, és nem is lesz egy másik üzenet egy újabb időpontot illetően.

Akkor megkértem, hogy mondja el, mit nyilatkoztatott ki Isten a számára a prófécia többi részére – a »mindennapira«, a seregek Fejedelmére, a »mindennapi« eltávolítására és a szentély elvetésére – vonatkozóan. Ellen White azt válaszolta, hogy ezek a szempontok nem lettek kinyilatkoztatva számára a látomásban, s így nem adhatott magyarázatot a prófécia ezen pontjaira. A találkozás mély benyomást keltett bennem. A prófétanő tétovázás nélkül, tisztán, szabadon és részletekbe menően beszélt a 2300 éves időszakról, a jövődölés másik részéről azonban hallgatott. Az egyedüli következtetés, amit abból vonhattam le, hogy a magyarázata szándékosan csak a profetikus időre vonatkozott, miközben a »mindennapi« és a »szentély elvetésének« kérdésében hallgatott, az volt, hogy az illető látomás kizárólag a próféciai időre utalt, a jövődölés többi részletére vonatkozóan viszont nem kapott semmilyen magyarázatot.”¹²

Mivel ebben a kérdésben profetikus diagramokról is szó van, mind Ellen White *Early Writings*-ben tett kijelentései, mind az ebben az interjúban adott válasza világosabbá válik, ha Cummings 1853-as diagramját tanulmányozzuk.¹³ Ez a diagram tipikus példája volt azoknak a diagramoknak, amelyek a 2300 napos intervallumot a »mindennapi áldozat« eltávolításával kezdték.

Sajnos, Haskell és aggódó baráti köre sem Ellen White 1850-ben tett kijelentésének történelmi kontextusához, sem ahhoz az irodalmi kontextus-

hoz nem igazodott, amely csak érintőlegesen utalt a „mindennapira”, egy kezdetleges, kissé bizonytalan jelentésű kifejezést használva, azt a benyomást keltve, hogy E. G. White azt látta a látomásban, hogy a „mindennapi” nem más, mint a pogányság, amiről Miller beszélt. Ellen White azonban ott nem a két értelmezés között sokkal később megjelent vitára utalt, hanem a megtévesztő és megosztó újraértelmezésekre, amelyek 1844 után zavart keltettek az Adventista Egyházban.

Haskell és a befolyása alatt lévők azonban nem igazodtak Ellen White személyes nyilatkozataihoz sem, amelyeket fentebb említettem, és amelyek világosan kifejtették, hogy semmilyen világosságot nem kapott a „mindennapira” vonatkozóan, és nem helyes, ha az írásait másképpen használják fel, mint ahogy ő értelmezi azokat. Haskell, aki őszintén hitt Ellen White írásainak ihletettségében, úgy vallotta, hogy az ihletés a szövegben volt benne, nem pedig abban az élő szóban, amit Ellen White kimondott. Prófétaónk szerint azonban a próféta az ihletett, nem a szöveg maga, amely egy termék csupán.¹⁴

1909-ben Haskell levelet írt Willie White-nak, amiben kifejtette, hogy a „mindennapi” témája annyit sem érne, mint egy kis kupac babszem, ha Ellen White nem nyilatkozott volna erről. Másrészt viszont...

Felrúgott „tűzszüneti megállapodások”

Prescottot szintén módfelett foglalkoztatta az értelmezések pontossága és kiadványaink tisztasága. Egy Ellen White által közvetített „tűzszüneti megállapodás” során 1908. január 26-án a két tábor vezetői megegyeztek abban, hogy ebben a témában többé nem publikálnak semmit. Haskell határozott hangvételű levelet írt Daniells-nek, amelyben elmondta, hogy ha megengedi az új értelmezés kiadását, ő is publikálni fogja az 1843-as diagramot, hogy mindkinek megmutassa, mi a helyes! Néhány hónap múlva Haskell megpróbálta publikálni a „térképet”, de Daniells meggyőzte a kiadót, hogy állítsa le a publikálást.

Újabb pár hónap elteltével Haskell amiatt panaszkodott, hogy Prescott megpróbálta becsempészni a gondolatait az 1909-es imahét áhítati anyagába. Haskell válaszként egy magánkiadónál publikálta a diagramját. Ellen White megfedtte Haskell, hogy nem járt el helyesen a „térkép” kiadásával. Előbb el kellett volna fogadnia a többi testvérrel szervezett találkozót, egyezsége kellett volna jutnia velük. Nem lett volna szabad tovább fokoznia a zavart egy olyan témával, amely viszályt szított a testvérek között, és az adventisták megosztottságát hozta napvilágra a témával kapcsolatosan.

Az „igaz hit” „úthengerét” azonban néha nehezebb megállítani, mint a revizionista hullámo-

kat. A hagyomány partizánjai az új értelmezésre utalva, azt halálos eretnekségnek”, „új teológiának”, sátáni innovációnak, a hitehagyás ómegájának nevezték, s amelynek az lenne a célja, hogy „az Egyház ellenségeihez csatlakozva és az igazságot elárulva, „megsemmisítse az adventista hit alapjait”. J. S. Washburn mondta:

„A századok legkifinomultabb, legálcázottabb hitehagyásával állunk szemben. Az irgalmatlan kígyó feltekeredik legnagyobb misszióiskolánk köré, és mérges fogaival gyermekeink lelkébe harap. Ha ez nem az »Ómega-válság« kezdete, és mi nem borzadunk meg és nem ébredünk fel, akkor valószínűleg tényleg halottak vagyunk kétségeinkben, lelki sötétségünkben, hitetlenségünkben.”

Ismerősen csengenek ezek a szavak és jelene-tek? Haskell és Washburn utódai napjainkban is ugyanígy nyilvánulnak meg. Ezek az ellentmondó adventizmusok egymással csatáznak. Egyik táborban ott vannak azok, akik kifinomult utalásokkal, idézetekkel ostromolnak minket, általánosítva magánvéleményeket, teljesen figyelmen kívül hagyva a történelmi kontextust. Washburn mondta: „Ha most feltámadna a nagybátyám (a G. K. volt elnöke, Geo Butler), az én oldalamon állna, Daniells-szel és Prescotttal szemben!” Prescottot valóban nem volt könnyű szeretni, főként az egyszerű embereknek, hiszen Prescott volt az első okleveles egyetemi professzora az Adventista Egyháznak. Washburn viszont közeli barátja volt Daniells-nek.

Washburn azonban nemcsak a „mindennapi” azonossága miatt volt féltékeny. Azért is támada Prescottot, mert ez egy sor új elméletet bevezetett, mint például a „magas kritikát”, a „Szentháromság katolikus doktrínáját” és egyéb, szerinte „hamis doktrínát”, amely megváltoztatja az „eredeti igazságot”. Szerinte „a »mindennapi« új értelmezését követően az ördög kultusza lett »Jézus Krisztus folyamatos közbenjárása«. Más szavakkal, Sátán lett a Krisztus!!! Ez valóban minden idők legmegdöbbentőbb átalakulása! Ha Krisztusnak tulajdonítom Sátán cselekedeteit, vajon nem áll fenn annak a kockázata, hogy Sátánnak tulajdonítsam a Krisztus cselekedeteit, és így a Szentlélek ellen vétkezzek?”

Az új értelmezés partizánjai is tévedtek abban, hogy lenézték szűk látókörű testvéreiket. Abban a törekvésükben, hogy megértsék a próféta ihletettség értelmét, valamint a Biblia értelmezése és Ellen White tekintélye kapcsolatát, egyesek átlépték a határt, teljességgel elvetve a próféta ajándékának tekintélyét, kétségbe vonva Dániel összes jövődölésének adventista értelmezését.¹⁵

HASKELL ÉS
WASHBURN UTÓ-
DAI NAPJAINKBAN
IS UGYANÍGY
NYILVÁNULNAK
MEG. EZEK AZ
ELLENTMONDÓ
ADVENTIZMUSOK
EGYMÁSSAL CSA-
TÁZNAK. EGYIK
TÁBORBAN OTT
VANNAK AZOK,
AKIK KIFINOMULT
UTALÁSOKKAL,
IDÉZETEKKEL
OSTROMOLNAK
MINKET, ÁLTALÁ-
NOSÍTVA MAGÁN-
VÉLEMÉNYEKET,
TELJESEN FIGYEL-
MEN KÍVÜL HAGY-
VA A TÖRTÉNELMI
KONTEXTUST.

Elutasított meghívások és az utolsó eredmények

1910 májusában Ellen és Willie White felhívást intéztek egy imatálalkozó megszervezésére a két, egymással háborúságban álló tábor között. A fundamentalista, Ellen White verbális ihletettségét támogató tábor azonban megtagadta a részvételt. Haskell megmagyarázta Ellen White-nak, hogy értelmetlen a párbeszéd folytatása: „Semmi remény arra, hogy a régi értelmezés mögé felsorakozók, akik az Üzenet első napjaiban éltek, az új világosság hatására megtérjenek, bármilyen mennyiségű irodalmat is bocsássunk a rendelkezésükre bizonyítékként. A régi értelmezés emberei számára egyetlen kifejezésnek nagyobb súlya van, mint az összes történelemkönyvnek Amerikától Indiáig.”¹⁶

Az ultrakonzervatív tábor elutasítása nyomán ezt írta Ellen White:

Minden testvér számára – Keleten és Nyugaton, Északon és Délen – üzenetem van. Kérem, ne használjátok írásaimat döntő érvenként olyan kérdésekben, amelyeket illetően most olyan sok nézeteltérés uralkodik. Megkérem Haskell, Loughborough és Smith testvéreket, valamint más vezető testvéreinket is, hogy a »mindennapi«-t illető nézeteiket ne igyekezzenek írásaimmal alátámasztani. Kinyilatkoztatást kaptam, hogy ez nem életbevágó igazság. Utasítást kaptam, hogy közöljem: a testvérek hibát követnek el, amikor védelmezett nézetkülönbségeiket felnagyítják. Nem egyezem bele, hogy bármelyik írásomat is ennek a kérdésnek a megvitatására használják. Nem szabad, hogy a »mindennapi« szó valódi értelmét az igaz hit próbájává tegyüek. Most arra kérem szolgáló testvéreimet, hogy ne használják írásaimat erre a kérdésre vonatkozó vitáikban! Nem kaptam kijelentést e pontot illetően, és nem tartom szükségesnek az arról való vitát. Figyelembe véve a jelenlegi körülményeket, ebben a dologban a hallgatás felér az ékesszólással.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, 1. köt., 164. o.).

Ellen White 1915-ben meghalt, de a vita tovább folytatódott. Az 1919-es Bibliakonferencián az emberek még mindig a »partizánkodás« lelkületének hatása alatt voltak. 1922-ben Daniells-t eltávolították az egyház vezetőségéből, majd Haskell is meghalt ugyanabban az évben. Ezt követően a vita elcsendesedett. Az új nemzedék már ismerte az új értelmezést, amely időközben általánosan elfogadottá vált. A régi értelmezés feledésbe merült, és csupán Smith és Haskell magyarázataiban maradt fenn relikviaként. Senki sem tudna ma már a régi értelmezésről, ha egyesek nem ásnák azt elő ünnepélyesen, hogy betegyék a »minden idők szentjei hitének« aranyozott koporsójába. ■

Florin Lăiu, nyugdíjas bibliatanár

¹ 2Móz 29:42; 4Móz 28:6, 10, 15, 23–24, 31; 29:6,11,16,19,22,25,28,31,34,38; Ezsdrás 3:5; Neh 10:34; Ez 46:15. Dániel könyvében elliptikus a kifejezés használata, ami valószínűleg a népi nyelvhasználat sajátosságából ered, s amiből az első szó hiányzik: [’ôla] *hattâmið* („folytonos”, „mindennapi”), ahogy a szerelők a műhelyben a „francia kulcs” helyett elég, ha csak annyit mondanak, hogy „francia”, ugyanígy az iskolában a „francia” szó jelenthet „francia tankönyvet” vagy „francia órát” is. Dániel könyvében más elliptikus kifejezések is vannak, amelyeket nem lehet mindössze egy szóval lefordítani.

² William Miller: *Evidence from Scripture and History of the Second Coming of Christ*, Lecture III [1842] www.sacred-texts.com.

³ Erre a következtetésre jutott Miller, amikor Dániel jóvendölését (12:11) Pál jóvendölésével hasonlította össze (2Thessz 2:6–8).

⁴ Lásd az 1843-as és 1850-es „térképeket”, amelyek 1843-ra és 1844-re utaltak (<https://endtimetruth.org/tables.html>). Ellen White mindkettőt helyesnek tartotta, habár ezek egyes részleteit az adventista teológusok nem vették figyelembe: Dániel 4. feje, „hét idejét”, amit 1843-ban 2520 napként/évként értelmeztek; a „hét idő” („hétserter”) – Károli kifejezés 3Móz 26:18-ban, ami szintén a 2300 nappal ért véget; Litch kronológiája Jelenések 9-re vonatkoztatva: a hetedik trombita megszólalása 1844-ben.

⁵ J. N. Andrews: *The Sanctuary and the 2300 Days*, Steam Press, Battle Creek, Mich., 1872:34. Uriah Smith, Andrews sógora, és Dániel próféciainak exegetája mondta: „A két szakasz a mindennapiként (az áldozat szót hozzáadták) és a pusztító utálatossággá vált bemutatva; a mindennapi pusztítás a pogány formát, míg a pusztítás törvénytelenége a pápai formát jelenti.” (U. Smith: *Daniel and Revelation*, Review and Herald, Battle Creek, Mich., 1904, 155. old.).

⁶ L. E. Froom és Samuel Nunez megemlíti, hogy egyes német exegeták számára (Alphonsus Conradus, 1550 și Nikolaus Armsdorf, 1554) a „mindennapi áldozat” maga az evangélium, néhány angol értelmező (Thomas Parker, London, 1646; John W. Fletcher, 1755, 1800; Hans Wood, 1787; Archibald Mason, 1820; akárcsak Théodore Crinsoz, Henry Kett, George Stanley Faber, James Clarke, James H. Freire, William Girdlestone, John Bayford, John Fry, Thomas Scott, Robert Reid, F. A. Cox, Matthew Habershon, David Campbell) szerint viszont a „mindennapi áldozat” az igazi, keresztény imádat és dicsőítés.

⁷ Nem minden elmélet vagy értelmezés, amit adventista úttörőink vallottak, elmozdithatatlan mérőöldkö a teológiánkban. Ellen White (*Counsels to Writers and Editors*, 30. o.) a szombatosoktól és a világ többi vallásától megkülönböztetett „jelenvaló igazság platformjának” mindössze négy elvét nevezte „mérőöldkönek”: (1) Dán 8:14, az 1844-ben elkezdődött vizsgálati ítéletre vonatkozóan; (2) a hármas angyali üzenet – Jel 14:6–12; (3) a szombatot is magába foglaló Tízparancsot; (4) a feltámadás általi halhatatlanság és az örök pokol tagadása – Préd 3:19–21; Mt 10:28, stb.

⁸ Joseph sau Frank? <https://encyclopedia.adventist.org/search-results?term=westphal>.

⁹ Ludwig Richard Conradi: *Die Weissagung Daniels oder die Weltgeschichte im Lichte der Bibel*. Hamburg: Internationale Traktatgesellschaft, 1905.

¹⁰ A svéd és finn nyelvre fordított magyarázat fogadtatása jó volt, viszont a dán és a norvég publikáció megszületése előtt O. A. Johnson ellenezte a „mindennapi” új értelmezését.

¹¹ „I am unable to...” („képtelen vagyok arra, hogy...”.) Lásd továbbá:

[http://egwdatabase.whiteestate.org/nxt/gateway.dll?f=templates\\$fn=default.htm](http://egwdatabase.whiteestate.org/nxt/gateway.dll?f=templates$fn=default.htm)

¹² DF 201b, AGD statement, sept. 25, 1931; 6BIO 257 https://egwwritings.org/?ref=en_CW302¶=24.104

¹³ Lásd: Tavistock Books: *The Millerites and the Great Disappointment* – <http://blog.tavbooks.com/?p=165>. A földműves Jonathan Cummings 1830-ban millerita prédikátor lett. 1852 novemberében Cummings egy új próféciai magyarázatot adott ki, majd 1853-ban egy nagy „térképet” is mellélt a magyarázatához, amelyben a Kr. e. 446. év „mindennapi áldozának” zsidó oltára a 2300 éves periódus kiszámításának kiindulópontja, s amely így 1854-ben ér véget.

¹⁴ E.G. White: *Szemelvények*, 1. köt., 20,21. old. (*Manuscript 24*, 1886).

¹⁵ John Kolvoord, aki időközben elhagyta az Adventista Egyházat, 1907-ben egy kiadványban nyilvánvalóvá tette véleményét, miszerint a prófécia Antiokhosz Epiphanészre és a korában megszüntetett áldozatokra vonatkozik. Ez az értelmezés nyugtalanságot idézett elő az egyházban. Prescott, akit felkértek arra, hogy megcáfolja Kolvoord állításait, ezt megtagadta, mivel nem védhette meg Smithnek a „mindennapi” képviselt álláspontját (!). E. J. Waggoner sem látott többet a 2300-ban, mint „esti és reggeli áldozatokat”. Denis Kaiser: *Ellen White and the 'Daily' Conflict*, Faculty Publications, 2010, Paper 27.

<http://digitalcommons.andrews.edu/church-history-pubs/27>. 28–29. o..

¹⁶ Jerry Moon: „Daily”, Dennis Fortin & Jerry Moon, *The Ellen G White Encyclopedia*, Review and Herald, Hagerstown, Maryland, 2013:752.

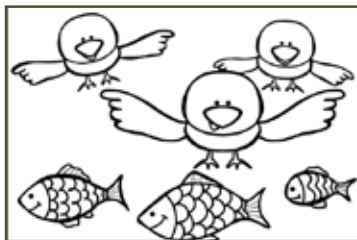
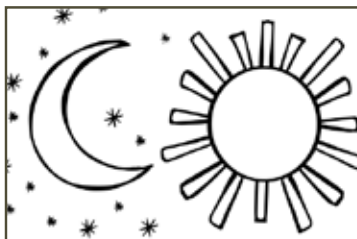
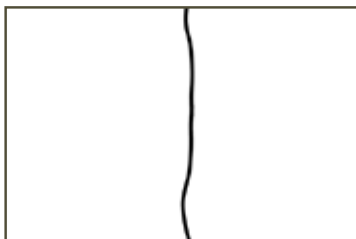

I. Ki vagyok én? Olvasd el az alábbi kijelentéseket, majd az üres mezőkbe írd be annak a személynek a nevét, akire a szöveg utal.

1. Bár nem jártam iskolába, édesanyám mégis készített számomra elemőzsiás csomagot.
Ki vagyok? _____
2. A bejáratú ajtó előtt, a lábtörlőn aludtam, pedig volt „házkulcsom”!
Ki vagyok? _____
3. Az összes unokám előttem halt meg. Ki vagyok? _____
4. Egyszer egy kosárban hagytam el a várost. Ki vagyok? _____
5. Édesapám felesége nem az édesanyám, hanem az anyósom.
Ki vagyok? _____

II. Az alábbiakat helyezd sorrendbe aszerint, hogy a Biblia alapján hányadik nap lettek megteremtve:

1. A szombat	1. _____
2. A víziállatok	2. _____
3. Az ember	3. _____
4. Az égbolt	4. _____
5. A Nap, a Hold és a csillagok	5. _____
6. A világosság	6. _____
7. A szárazföldi állatok	7. _____
8. A szárazföld	8. _____
9. Az asszony	9. _____

Helyes válaszok: A: 1. A gyermek az öt-
kenyérrel és két hallal; 2. Úriás, a hetti-
ta; 3. Énok; 4. Mózes; 5. Ábrahám.
B: 1. A világosság; 2. az égbolt; 3. a szá-
razföld; 4. A Nap, a Hold és a csillagok;
5. a víziállatok; 6. a szárazföldi állatok;
7. az ember; 8. az asszony; 9. a szombat.

Alina Chirileanu
az Unió Gyermekosztálya
igazgatójának asszisztense

OLVASOK ÉS
FELFEDEZEK
ALINA
CHIRILEANU

FELVÉTELI
2021. szeptember 6–16.

Oktatás bármely időben

„Isten választottjai életük végéig folyamatosan tanulnak.”

Ellen G. White: A keresztény nevelés alapelvei. 350. o.

**Szociális
gondozás**

**Az óvodai és
elemi iskolai oktatás
pedagógiája**

**Adventista
pasztorálteológia**

**„Doctor Luca”
Egészségügyi
Posztliceum**

021 369 53 50
0744 685 123
uadventus.ro

0744 157 723
fb.com/scoalapostliceala
drlucacernica

